

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EVROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PETO ODJELJENJE

PREDMET ZOLETIĆ I OSTALI PROTIV AZERBEJDŽANA

(Predstavka br. 20116/12)

PRESUDA

Član 4 • Pozitivne obaveze • Domaće vlasti nisu pokrenule i provele efektivnu istragu dokazivih tvrdnji radnika migranata u vezi s prekograničnom trgovinom ljudima i prinudnim radom

STRAZBUR

7. oktobar 2021.

PRAVOSNAŽNO

07/01/2022

Ova presuda postala je pravosnažna pod okolnostima utvrđenim u članu 44, stav 2. Konvencije. Ona može podlijegati redaktorskim izmjenama.

Ovaj prevod pripremljen je korištenjem sredstava zajedničkog programa Evropske unije i Vijeća Evrope. Stavovi izraženi u njemu ne predstavljaju nužno zvanične stavove Evropske unije.

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2022. Sva prava pridržana. Licencirano Evropskoj uniji pod uvjetima.

Translation co-funded
by the European Union

U predmetu Zoletić i ostali protiv Azerbejdžana,

Evropski sud za ljudska prava (Peto odjeljenje), na zasjedanju Vijeća u sastavu:

Síofra O’Leary, *predsjednica*,

Mārtiņš Mits,

Ganna Yudkivska,

Lətif Hüseyinov,

Jovan Ilievski,

Ivana Jelić,

Mattias Guyomar, *sudije*,

i Victor Soloveytchik, *sekretar Odjeljenja*,

Pošto su razmotrili:

Predstavku (br. 20116/12) protiv Republike Azerbejdžan koju je Sudu na osnovu člana 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda („Konvencija“) podnijelo trideset troje državljana Bosne i Hercegovine čija imena su navedena u Prilogu („podnosioci predstavke“) 22. marta 2012;

Odluku da se Vlada Azerbejdžana („Država“) obavijesti o pritužbama na osnovu članova 4, stav 2. i 6. Konvencije i člana 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, te da se ostatak predstavke proglasi neprihvatljivim;

Zapažanja koja je dostavila tužena Država, te zapažanja koja su u odgovoru na njih dostavili podnosioci predstavke;

Komentare Vlade Bosne i Hercegovine, koja je iskoristila svoje pravo da intervenira u predmetu (na osnovu člana 36, stav 1. Konvencije i Pravila 44, stav 1(b) Poslovnika Suda);

Nakon vijećanja na zatvorenoj sjednici 14. septembra 2021,

Donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

UVOD

1. U ovom predmetu je riječ o navodnom propuštanju tužene Države da provede efektivnu istragu u vezi sa pritužbama podnosilaca predstavke da su bili žrtve prinudnog ili obaveznog rada i trgovine ljudima, te navodnog propuštanja domaćih vlasti i sudova da donesu obrazložene odluke radi

zaštite materijalnih interesa podnosioca predstavke, čime je povrijedila član 4, stav 2. i član 6. Konvencije, kao i član 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

ČINJENICE

2. Lični podaci podnosioca predstavke nalaze se u Prilogu. Podnosioc predstavke zastupao je g. M. Bakhishov, advokat koji je u vrijeme podnošenja predstavke radio u Azerbejdžanu.

3. Državu je predstavljao njen zastupnik, g. Ç. Əsgərov.

4. Činjenice i okolnosti ovog predmeta, kako su ih u svojim podnescima navele stranke, mogu se sažeti na sljedeći način.

A. Boravak podnosioca predstavke u Azerbejdžanu

1. Verzija događaja podnosioca predstavke

5. Prema podnosiocima predstavke, oni su regrutovani u Bosni i Hercegovini i, u grupama od deset i više njih, odvedeni u Azerbejdžan kao privremeni strani građevinski radnici, od strane predstavnika kompanije Serbaz Design and Construction LLC („Serbaz“). Prema materijalu iz spisa predmeta, riječ je o kompaniji registriranoj u Azerbejdžanu 2007. godine, koja je poslovala u građevinskom sektoru okvirno do kraja 2009. godine (vidjeti paragrafe 25, 47, 57, 102-103 i 107 dolje). Većina podnosioca predstavke boravila je u Azerbejdžanu u periodima od šest mjeseci i duže. Podnosioci predstavke nisu precizirali tačne datume dolaska i odlaska iz Azerbejdžana za svakog podnosioca predstavke.

6. Serbaz je organizirao njihovo putovanje u Azerbejdžan avionom na osnovu turističke vize koja im je izdavana po dolasku na aerodrom u Bakuu na period od 30 i više dana. Po ulasku u Azerbejdžan, predstavnici Serbaza su im oduzeli pasoše. Za njih nije pribavljena pojedinačna radna dozvola od državnih organa.

7. Dok su bili u Bakuu, podnosioci predstavke živjeli su u pet kuća pretvorenih u spavaonice, u sobama sa krevetima na sprat; u svakoj sobi bilo je po dvanaest do dvadeset pet osoba. U spavaonicama nije bilo vode za piće, tekuće tople vode, plina i grijanja. Uvjeti su bili nehigijenski usljed nagomilanog smeća. Podnosioci predstavke nisu imali zdravstvenu zaštitu. Morali su poštovati stroga interna pravila koja je ustanovio Serbaz. Obavještenja o tim pravilima, napisana na njihovom maternjem jeziku, bila su okačena po zidovima i vratima spavaonica. Iako sami podnosioci predstavke nisu dali detaljan opis svih ovih pravila, napomenuli su da su na

posao i sa posla prevoženi autobusom, a da im u drugim prilikama nije bilo dozvoljeno da napuštaju smještaj bez posebne pisane dozvole predstavnika Serbaza. Kršenje pravila za posljedicu je imalo novčano kažnjavanje, prebijanje, zatvaranje u „posebno određen prostor“ i fizičke prijetnje.

8. Podnosioci predstavke radili su na izgradnji nekoliko zgrada u Bakuu, uključujući *Buta Palace*, *Baku Expo Centre* i *28 Mall*. Neke osobe koje je Serbaz doveo radile su na izgradnji Olimpijskog edukativnog i trening centra Kur (*Kur Olympics educational and training centre*) u Mingečeviru za Ministarstvo omladine i sporta.

9. Od maja 2009. godine, podnosiocima predstavke nisu isplaćivane zarade, te oni nisu mogli da zadovolje osnovne životne potrebe. Prema njihovom iskazu, svakom radniku od zarade je oduzeto oko 10.000 američkih dolara (USD).

10. Da bi potkrijepili tvrdnje iznesene pred Sudom, podnosioci predstavke dostavili su kopiju izvještaja, objavljenog 27. novembra 2009. godine, koji su pripremile tri NVO iz različitih zemalja: ASTRA (Srbija), La Strada (Bosna i Hercegovina) i Partnerstvo za društveni razvoj (Hrvatska) u saradnji s azerbejdžanskom NVO Azerbejdžanski migracioni centar (*Azərbaycan Mıqrasiya Mərkəzi* – „AMC“) (u daljem tekstu „ASTRA-in Izvještaj“). Sadržina ASTRA-inog Izvještaja sumirana je u paragrafima 101-117 dolje.

11. Podnosioci predstavke također su podnijeli kopiju pisma Danskog vijeća za izbjeglice od 22. oktobra 2010. godine, poslatog AMC-u, u kojem se navodi da je u novembru 2009. godine Dansko vijeće za izbjeglice migrantima iz Bosne i Hercegovine, Srbije i Sjeverne Makedonije dostavilo humanitarnu pomoć, koja se većinom sastojala od hrane i druge pomoći, ukupne vrijednosti 6.899 azerbejdžanskih manata (AZN). U pismu se navodi da je pomoć finansirala Međunarodna organizacija za migracije, čiji su predstavnici, uz predstavnike AMC-a, učestvovali u dostavljanju pomoći migrantima.

2. *Podnesci Države o događajima u vezi s boravkom podnosilaca predstavke u Azerbejdžanu*

12. Ne iznoseći vlastitu verziju događaja, Država je osporila istinitost činjeničnih navoda podnosilaca predstavke, konstatirajući da nema dokaza koji potkrepljuju njihove navode i dokazuju „postojanje“ tih činjenica.

3. Odlazak podnosilaca predstavke iz Azerbejdžana

13. Ni podnosioci predstavke ni Država ništa nisu naveli o okolnostima u kojima su podnosioci predstavke napustili Azerbejdžan.

14. Čini se na osnovu materijala u spisu predmeta da je u oktobru 2009. godine nekoliko NVO, uključujući AMC i tri NVO s Balkana spomenutih u paragrafu 10 gore, saznalo za navodnu situaciju podnosilaca predstavke i njihove pritužbe u vezi sa Serbazom.

15. Čini se da je 22. oktobra 2009. godine, kao i neodređenog kasnijeg datuma, AMC uputio dopise Ministarstvu unutrašnjih poslova i Državnom tužilaštvu u vezi sa situacijom radnika Serbaza, ali na njih nije dobio odgovor (za više detalja vidjeti paragrafe 36-39 dolje).

16. Također se čini da je u oktobru i novembru 2009. godine Serbaz isplatio makar jedan dio zaostalih neisplaćenih zarada radnicima koji su u tom trenutku bili u Azerbejdžanu, zatim ih je u grupama odveo na međunarodni aerodrom u Bakuu, vratio im pasoše i organizirao povratak avionom u njihove zemlje. Do kraja novembra 2009, svi podnosioci predstavke napustili su Azerbejdžan.

B. Sudski postupci koje su podnosioci predstavke pokrenuli u Azerbejdžanu

17. Nakon povratka podnosilaca predstavke u Bosnu i Hercegovinu, g. M. Bakhishov angažiran je da postupa kao njihov zastupnik u Azerbejdžanu.

1. Prvostepeni postupak

18. Dana 19. jula 2010. godine, g. Bakhishov podnio je, u ime podnosilaca predstavke, tužbu u parničnom postupku protiv Serbaza pred Okružnim sudom u Sabailu, tražeći da se svakom podnosiocu predstavke plati USD 10.000 na ime neisplaćenih zarada i USD 5000 na ime nematerijalne štete izazvane navodnim „kršenjem njihovih prava i sloboda“. U tužbi se navodi niz odredaba Ustava, Zakona o radu i Građanskog zakonika koje uređuju, između ostalog, zaštitu ljudskih prava i radnih prava stranaca, kao i zabranu prinudnog rada i pitanje naknade štete. Također su se pozvali na član 4. Konvencije.

19. Činjenični podnesci podnosilaca predstavke bili su dužine oko jedne kucane strane. Njihove pritužbe suštinski su iste kao one kasnije iznesene pred Sudom (vidjeti paragrafe 5-6 gore). Osim toga, spomenuli su jedan navodni incident u kojem je učestvovao jedan radnik Serbaza, a koji se

dogodio u decembru 2008, tvrdeći da je tog radnika, s inicijalima M.V., Serbazov zaposleni Y. (poznato samo lično ime) kaznio novčanom kaznom od 500 američkih dolara zato što je donio neke (očito neodobrene) namirnice u Baku, a da su ga zatim Serbazovi zvaničnici B.V. i R.L. zatvorili i tri dana držali u zgradi koja je bila u izgradnji. Podnosioci predstavke dalje su naveli da su, pošto im zarade nisu bile isplaćivane od maja 2009. godine, morali kupovati hranu na kredit, tako se zaduživši u obližnjoj prodavnici, i da su „oni koji su negodovali zbog takve situacije bili kažnjeni“. Zbog ovakve situacije, Danski crveni krst, ured OSCE-a u Bakuu, ured Međunarodne organizacije za migracije u Bakuu, ASTRA i AMC obezbijedili su im različite vrste humanitarne pomoći.

20. Na osnovu kopije parnične tužbe podnosilaca predstavke, koja se nalazi u spisu predmeta, čini se da su kao dokumentarni dokazi uz tužbu priložene samo kopije pasoša dvadeset devet podnosilaca predstavke (svi podnosioci predstavke osim br. 7, 10, 13 i 31 u Prilogu). Na svim ovim kopijama prikazana je prva strana pasoša s imenom vlasnika pasoša, fotografijom, datumom rođenja, datumom izdavanja i datumom isteka pasoša, brojem pasoša i tako dalje, dok je na četrnaest kopija prikazana i stranica sa čitljivom azerbejdžanskom vizom (ovih četrnaest kopija odnose se na podnosiocima predstavke br. 1, 2, 3, 5, 6, 14, 15, 16, 18, 20, 21, 22, 24 i 33 u Prilogu). Vize izdate podnosiocima predstavke br. 14, 21 i 24 Muameru Kahriću, Fehretu Mustafiću i Dragi Periću su vize za jedan ulazak s periodom važenja od tri mjeseca, izdate u maju 2009. godine ili kasnije. Vize izdate podnosiocima predstavke br. 15 i 16, Miodragu Kaurinu i Predragu Kaurinu su vize za više ulazaka s periodom važenja od godinu dana, izdate u augustu, tj. julu 2009. godine. Sve ostale vize bile su vize za jedan ulazak s periodom važenja od mjesec dana, pri čemu je viza izdata podnosiocu predstavke br. 18 Sabahudinu Makiću izdata u oktobru 2008, dok su ostale izdate u maju 2009. godine ili kasnije. Osim ovih četrnaest kopija, kopije još dva pasoša također sadrže nešto što može biti azerbejdžanska viza, ali ove kopije nisu u potpunosti čitljive. Koliko se može pročitati, jednomjesečna viza podnosiocu predstavke br. 23 Elvedinu Oparidji može biti izdata u martu 2009, dok jednomjesečna viza podnosiocu predstavke br. 32 Goranu Vujatoviću može biti izdata u junu 2008. Što se tiče ostalih trinaest kopija pasoša, na kojima nisu bile prikazane kopije viza, četiri su sadržale stranice sa izlaznim i/ili ulaznim pečatima sa graničnih prelaza u Srbiji ili Hrvatskoj, iz različitih mjeseci 2009. godine. Ostalih devet kopija pasoša ne sadrže ni kopije strana sa vizom, ni sa ulaznim ili izlaznim pečatima.

21. Nikakvi drugi dokazi ili dokumenti, kao što su izvještaji NVO, nisu navedeni kao dokaz priložen da bi potkrijepio tužbu. U vezi s tim drugim

dokazima koji su podneseni prvostepenom sudu, zastupnik podnositelca predstavke naveo je u podnesku ovom Sudu, kao i u potonjoj žalbi Apelacionom sudom u Bakuu (vidjeti paragraf 29 dolje) da je tokom prvostepenog postupka pokušao podnijeti sudu kopiju ASTRA-inog Izvještaja, te da je također formalno tražio od suda da se obrati ovim NVO i međunarodnim organizacijama koje su pružale pomoć radnicima Serbaza prije njihovog odlaska iz Azerbejdžana. Međutim, prema tvrdnji advokata, sud je odbio prihvatiti ASTRA-in Izvještaj i odbacio je njegove druge zahtjeve (u spisu predmeta ne postoji kopija nijedne međuodluke u vezi s ovim zahtjevima).

22. Optuženog, kompaniju Serbaz, zastupao je advokat koji je tvrdio da je, za potrebe nekoliko velikih i važnih građevinskih projekata u Azerbejdžanu, Serbaz pozvao nekoliko stranih radnika na osnovu ugovora o privremenom raspoređivanju radnika koji je 14. maja 2007. godine zaključio sa svojom matičnom kompanijom Acora Business Ltd (u daljem tekstu „Acora“), registriranom u Angvili, Zapadnoindijska ostrva Velika Britanija. Privremeno raspoređeni radnici bili su zaposleni u Acori, koja je bila zadužena za isplatu njihovih zarada i sva druga pitanja u vezi s radnim odnosom. Po sporazumu o privremenom raspoređivanju radnika, Serbaz je bio zadužen samo da obezbijedi smještaj i hranu. Serbazov advokat tvrdio je da podnosioci predstavke nisu dokazali osnovanost svojih zahtjeva prema Serbazu u vezi s pretrpljenom materijalnom i nematerijalnom štetom.

23. Da bi potkrijepio svoje tvrdnje, Serbaz je sudu predočio neovjerene fotokopije svoje povelje i sporazuma o privremenom raspoređivanju radnika između kompanije Acora i Serbaza (ne nalazi se u spisu predmeta). Objasnio je da više nije u posjedu originala ovih dokumenata, jer ih je uprava Acora „uzela“ od Serbaza i nije ih vratila. S tim u vezi, Serbaz je također priložio kopiju oglasa objavljenog u listu *Vergiler* od 28. jula 2010. (nekoliko dana nakon što su podnosioci predstavke podnijeli tužbu – vidjeti paragraf 18 gore). U tom oglasu navodi se da su originali osnivačkih akata Serbaza (povelja) i rješenje o poreskom identifikacionom broju izgubljeni i stoga se proglašavaju nevažećim.

24. Dana 21. oktobra 2010, Okružni sud u Sabailu odbacio je tužbu podnositelca predstavke.

25. Sud je ustanovio da je, prema rješenju o upisu o registar Ministarstva pravde, kompanija Serbaz osnovana u Azerbejdžanu 16. marta 2007. godine. Na osnovu kopije njihove povelje, riječ je o zavisnom preduzeću u punom vlasništvu kompanije Acora, osnovane u Angvili 30. juna 2006. godine. Nakon gubitka originala povelje, 11. augusta 2010. godine, Poreska uprava

Grada Bakua ponovo je Serbazu izdala ovjerene kopije njegovih „osnivačkih dokumenata“. Sud je zatim još jednom razmotrio kopiju sporazuma o privremenom raspoređivanju radnika od 14. maja 2007. godine između Acore i Serbaza, u kojem se kaže da je Acora preuzela na sebe da privremeno rasporedi radnike u Serbaz u maksimalnom trajanju od tri mjeseca. Na osnovu sporazuma o privremenom raspoređivanju radnika, privremeno raspoređeni radnici smatraju se zaposlenima Acore, koja je zadužena za isplatu zarada.

26. Sud se zatim pozvao na dopise različitih državnih organa, naročito (kako je sumirano u sudskoj presudi):

(i) dopis Ministarstva za poreze od 19. novembra 2009, upućen AMC-u, u kojem se navodi da je Serbaz podnio prosjeke prijave za godine od 2006. do 2009. u vezi s plaćanjima za „angažirane radnike“. Međutim, te prijave ne sadrže presjek plaćenih poreza za svakog radnika poimenično;

(ii) dopis Odjeljenja za suzbijanje trgovine ljudima Ministarstva unutrašnjih poslova (u daljem tekstu „Odjeljenje za suzbijanje trgovine ljudima“) od 17. decembra 2009. godine, u kojem se navodi da je, u neodređeno vrijeme, Ministarstvo unutrašnjih poslova razmatralo zahtjev državljana Bosne i Hercegovine, Srbije i Sjeverne Makedonije koji rade za Serbaz, a koji su tvrdili da su žrtve trgovine ljudima. Međutim, pošto su posljednji radnici napustili Azerbejdžan do 26. novembra 2009, nakon što im je kompanija isplatila posljednje dugovane zarade, nije bilo moguće istražiti njihove pritužbe; i

(iii) dopis Povjerenika za ljudska prava (ombudsmana) od 22. decembra 2009. godine, u kojem se navodi da je Serbaz obavljao građevinske poslove na različitim razvojnim i građevinskim projektima od državnog značaja, da je, prema informacijama koje je Serbaz dostavio, postalo neophodno otpustiti određen broj radnika zbog teške finansijske situacije u kompaniji, da su radnicima koji su se željeli vratiti u svoje zemlje isplaćene dugovane zarade, te su oni repatrirani na planirani način.

27. Na osnovu prethodno navedenog, sud je utvrdio da su podnosioci predstavke bili direktno zaposleni od strane kompanije Acora i da se ne mogu smatrati zaposlenima Serbaza, da je Acora bila dužna isplatiti njihove zarade, da su oni bili samo privremeno raspoređeni u Serbazu, da između podnosilaca predstavke i Serbaza nije potpisan nikakav ugovor o radu, te da podnosioci predstavke nisu dostavili nijedan dokaz koji upućuje na suprotno. Stoga Serbaz ne može biti odgovoran za navodno neisplaćivanje zarada ili za bilo kakve pritužbe u vezi sa zapošljavanjem. Kao kompanija s ograničenom odgovornošću, on također nije odgovoran za obaveze svoje matične

kompanije prema trećim licima. Stoga, tužba podnosioca predstavke protiv Serbaza nema ni zakonski ni ugovorni osnov, i mogla je biti podnesena samo protiv kompanije Acora.

28. Konačno, sud je utvrdio da su navodi podnosioca predstavke u vezi s povredom njihovih prava i sloboda nedokazani. Konstatirao je da, kako se čini iz prethodno spomenutih dopisa različitih državnih organa, nije bilo moguće utvrditi da je Serbaz povrijedio ikakva prava ili slobode stranih radnika.

2. Apelacioni i kasacioni postupak

29. Dana 1. decembra 2010. godine (sa dodatkom od 24. januara 2011), advokat podnosioca predstavke uložio je žalbu na prvostepenu presudu, suštinski ponavljajući prethodne tvrdnje. Osim toga, on je, između ostalog, iznio sljedeće činjenične i pravne tvrdnje:

(i) prije nego što su podnosioci predstavke napustili Azerbejdžan, oni su primili pomoć (prehrambeni artikli, medicinska i druga pomoć) od različitih prethodno spomenutih međunarodnih i nevladinih organizacija. Istakao je da je prvostepenom sudu podnio zahtjev da pošalje upite tim organizacijama kako bi ovu činjenicu potvrdio i pribavio informacije o pruženoj pomoći, ali je taj zahtjev odbačen;

(ii) pokušao je da prvostepenom sudu kao dokaz podnese ASTRA-in Izvještaj, ali ga je sud odbio primiti bez obrazloženja;

(iii) činjenica da su podnosioci predstavke živjeli i radili u Azerbejdžanu po osnovu turističke vize i bez radne dozvole predstavlja povredu domaćeg zakona, naročito zakona u oblasti turizma, i ukazuje na to da su oni bili podvrgnuti prinudnom radu;

(iv) zapravo, podnosioci predstavke bili su zaposlenici Serbaza, a ne Acore, i Serbaz ih je protivzakonito podvrgao prinudnom radu, bez potpisivanja ugovora o radi u skladu s obavezama iz Ustava, Zakona o radu, Zakona o radnim migracijama, drugim azerbejdžanskim zakonima, kao i međunarodnim sporazumima čiji je Azerbejdžan potpisnik. U tom smislu, AMC je također od Ministarstva pravde (kao organa nadležnog za upis u registar pravnih lica) zahtijevao informaciju da li Acora „uopće postoji“ kao kompanija, ali nije dobio odgovor; i

(v) pozivanje prvostepenog suda na kopije dokumenata koje je dostavio Serbaz, uključujući i neovjerene kopije sporazuma o privremenom raspoređivanju radnika, u suprotnosti je s članom 89. Zakona o parničnom

postupku (u daljem tekstu „ZPP“), pošto ti dokumenti nisu prihvatljivi kao dokaz.

30. Zastupnik tuženog ponovio je svoje tvrdnje iznesene pred prvostepenim sudom.

31. Na ročištima u žalbenom postupku, sud je kao svjedoka ispitao predstavnicu AMC-a. Ona je općenito izjavila da je bila u kućama u kojima su podnosioci predstavke boravili u Azerbejdžanu. Radnici koji su boravili u tim kućama požalili su se njenoj NVO na uvjete života, zarade, nepostojanje zdravstvenog osiguranja i nedovoljno hrane. Neodređenog datuma ona je, u ime 272 radnika, o njihovim pritužbama uputila dopis Državnom tužilaštvu. Uglavnom, kao rezultat uključivanja AMC-a, situacija u kojoj su radnici bili popravila se, osigurani su im bolji obroci i medicinska pomoć. Na kraju su im isplaćene zarade, vraćeni dokumenti i oni su vraćeni u svoje zemlje.

32. Dana 8. februara 2011, Apelacioni sud u Bakuu potvrdio je prvostepenu presudu. Osim što je ponovio nalaze prvostepenog suda, Apelacioni sud također je utvrdio da se odredbe Zakona o radnim migracijama i Međunarodne konvencije o zaštiti prava svih radnika migranata i njihovih porodica ne primjenjuju na podnosiocima predstavke, jer se one odnose na zakonite „radnike migrante“, dok podnosioci predstavke nisu „lica koja su migrirala iz jedne zemlje u drugu na zakonitim osnovama“, već su podnosioci predstavke „strani radnici“ koji su ugovor o radu zaključili sa stranom kompanijom (Acora) u inostranstvu i privremeno su raspoređeni u Azerbejdžanu da rade u zavisnom preduzeću ove kompanije. Prema članu 6. Zakona o radu, odredbe tog zakona ne primjenjuju se na takve strane radnike.

33. Apelacioni sud utvrdio je da su pritužbe podnosilaca predstavke u vezi s povredom njihovih prava od strane Serbaza nedokazane. Sud se nije bavio tvrdnjama advokata podnosilaca predstavke o navodnom odbijanju prvostepenog suda da prihvati ASTRA-in Izvještaj i odbacivanju njegovih drugih zahtjeva.

34. Podnosioci predstavke uložili su žalbu kasacionom sudu u kojoj su ponovili svoje argumente. Također su skrenuli pažnju da su, bez obzira na Serbazovu tvrdnju i zaključak nižih sudova da su bili privremeno raspoređeni na rad u Azerbejdžanu na period ne duži od tri mjeseca, oni zapravo boravili i radili u Azerbejdžanu tokom perioda od šest i više mjeseci, i da se to može vidjeti u kopijama njihovih pasoša koje su priložili uz tužbu. Dana 23. septembra 2011, Vrhovni sud potvrdio je presudu apelacionog suda, kratko ponavljajući nalaze i obrazloženja nižeg suda.

C. Dokumenti u vezi s ostalim pritužbama i zahtjevima upućenim vlastima u Azerbejdžanu

35. Vlada Bosne i Hercegovine podnijela je kopije sljedećih dokumenata:

36. Kopiju e-maila koji je AMC uputio na nekoliko adresa, uključujući ASTRA-u, od 28. decembra 2010, u kojem se navodi da predsjednik AMC-a primaocima šalje „prevod pisma [koje je AMC poslao] Državnom tužiocu“.

37. Zatim, engleski prevod dopisa, bez datuma, koji je predsjednik AMC-a uputio Državnom tužiocu Azerbejdžana, koji je očigledno bio u prilogu gore spomenutog e-maila, a u kojem su sadržane suštinski iste informacije o stranim radnicima Serbaza koje su podnosioci predstavke dali domaćim sudovima (vidjeti paragrafe 5-9 i 19 gore). U dopisu se zatim navodi da su, po mišljenju AMC-a, zvaničnici Serbaza izvršili krivična djela po različitim odredbama člana 144-1. (trgovina ljudima) Krivičnog zakona. Zatim se navodi da je 22. oktobra 2009. AMC uputio dopis Ministarstvu unutrašnjih poslova, tražeći da se spomenute okolnosti istraže, ali da nikakve mjere nisu preduzete. Konačno, Državnom tužiocu upućen je zahtjev da provede nadzor po ovom pitanju i preduzme mjere.

38. Osim toga, Vlada Bosne i Hercegovine također je dostavila neovjereni „nezvanični prevod“ na engleski odluke Vrhovnog suda Azerbejdžana od 12. jula 2010. godine. Prema sadržini ovog dokumenta, AMC je podnio parničnu tužbu Okružnom sudu u Sabailu protiv Državnog tužilaštva i Ministarstva vanjskih poslova, tražeći da sud naloži spomenutim organima da „preduzmu relevantne procesne odluke“ u vezi s AMC-ovim dopisom od 22. oktobra 2009. AMC je u sudskom postupku zastupao g. M. Bakhishov. Okružni sud u Sabailu proglasio je ovaj zahtjev neprihvatljivim 28. decembra 2009, smatrajući da takav zahtjev ne može biti podnesen u formi tužbe u parničnom postupku, već je morao biti uložen po postupku sudskog nadzora u krivičnom postupku na osnovu člana 449. Zakona o krivičnom postupku (u daljem tekstu „ZKP“). Odluku o neprihvatljivosti potvrdio je Apelacioni sud u Bakuu 19. januara 2010. godine. Odlukom od 12. jula 2010. godine, Vrhovni sud ukinuo je odluku Apelacionog suda u Bakuu i vratio predmet na ponovno suđenje, utvrdivši da ne postoje procesne odluke donesene u krivičnom postupku koje se mogu osporiti prema članu 449. ZKP-a i da, u takvim okolnostima, tužilac ima pravo da u parničnom postupku ospori navodnu neaktivnost organa.

39. U spisu predmeta nema drugih informacija o ishodu postupka koji se spominje u nezvaničnom prevodu spomenute odluke.

40. Vlada Azerbejdžana i podnosioci predstavke nisu izričito i konkretno komentirali gore spomenute dokumente i prevode koje je dostavila Vlada Bosne i Hercegovine.

D. Krivični postupak u Bosni i Hercegovini protiv lica povezanih sa Serbazom i prepiska između državnih organa Bosne i Hercegovine i Azerbejdžana u vezi sa pružanjem pravne pomoći

41. Činjenične okolnosti opisane u nastavku proizlaze iz dokumenata koje je dostavila Vlada Bosne i Hercegovine, osim ako nije drugačije naznačeno.

42. Krajem 2009. godine, Tužilaštvo Bosne i Hercegovine pokrenulo je krivičnu istragu u vezi s optužbama za prinudni rad i trgovinu ljudima od strane uprave i zaposlenih u Serbazu po članu 250(2) (organizirani kriminal), članu 185. (zasnivanje ropskog odnosa i prevoz lica u ropskom odnosu) i članu 186. (trgovina ljudima) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine. Na kraju, nakon okončanja istrage, 7. jula 2014, optužnica je podignuta protiv ukupno trinaest državljana Bosne i Hercegovine u okviru ovog postupka. Njih jedanaestoro optuženo je za organizirani kriminal u vezi s trgovinom ljudima, jedan za organizirani kriminal u vezi s trgovinom ljudima i pranjem novca po čl. 209(3) Krivičnog zakona, a jedan za organizirani kriminal u vezi s pranjem novca.

1. Zahtjevi za pružanje pravne pomoći vlasti Bosne i Hercegovine i informacije koje su dostavile vlasti Azerbejdžana

(a) Prvi zahtjev za pružanje pravne pomoći

43. Dana 29. aprila 2010, Tužilaštvo Bosne i Hercegovine uputilo je zahtjev za pružanje pravne pomoći relevantnim organima Republike Azerbejdžan na osnovu Evropske konvencije o međusobnom pružanju pravne pomoći u krivičnim stvarima (u daljem tekstu „Konvencija o međusobnoj pravnoj pomoći“). Obavijestila je azerbejdžanske vlasti da je, u vrijeme upućivanja zahtjeva, jedanaest državljana Bosne i Hercegovine, uključujući jednog čiji identitet nije utvrđen, kao i jedan državljanin Azerbejdžana (poznat samo pod ličnim imenom, S.), osumnjičeno za izvršenje spomenutih krivičnih djela. Naročito, bivši radnici Serbaza obavijestili su Tužilaštvo Bosne i Hercegovine da su im, dok su radili u Azerbejdžanu, spomenuti osumnjičeni oduzeli putne isprave, da su uvjeti života na mjestima gdje su radnici bili smješteni bili neljudski, da su bili izloženi različitim neopravdanim kaznama, da im je bila ograničena sloboda kretanja, da su bili

izloženi psihološkom maltretiranju, a ponekad i fizičkom nasilju, te da nisu bili plaćeni za svoj rad.

44. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine tražilo je od vlasti Azerbejdžana da dostave, između ostalog, sljedeće informacije:

(i) razne informacije o poslovanju Serbaza u Azerbejdžanu;

(ii) da li su radnici iz Bosne i Hercegovine bili prijavljeni kao stranci sa privremenim boravkom u Azerbejdžanu i spisak takvih Serbazovih radnika;

(iii) da li su vlasti Azerbejdžana primile bilo kakvu zvaničnu prijavu u vezi s protivzakonitim boravkom u Azerbejdžanu nekog radnika iz Bosne i Hercegovine, ili bilo kakvu pritužbu od državljanina Bosne i Hercegovine u vezi s nekim krivičnim ili drugim djelom ili povredom ljudskih prava i, ako jesu, koje radnje su vlasti Azerbejdžana preduzele;

(iv) da li su krajem 2009. godine vlasti Azerbejdžana preuzele kontrolu nad gradilištima na kojima je Serbaz poslovao; i

(v) utvrđivanje identiteta državljanina Azerbejdžana S.

(b) Odgovor na prvi zahtjev za pružanje pravne pomoći

45. Dana 11. aprila 2011, Ambasada Azerbejdžana u Ankari prenijela je odgovor azerbejdžanskih vlasti Ambasadi Bosne i Hercegovine u Ankari. Odgovor je uključivao sljedeće dokumente:

(i) dopis Javnog tužioca grada Bakua od 21. oktobra 2010. u kojem zahtjev za pružanje pravne pomoći, primljen preko Ministarstva vanjskih poslova, prosljeđuje Policijskoj upravi Grada Bakua Ministarstva unutrašnjih poslova.

(ii) dopis od 10. novembra 2010. Policijske uprave Grada Bakua kao odgovor na gore spomenuti dopis (u kojem obavještava da u centraliziranoj bazi podataka ne postoji podatak o tome da je šestoro od navedenih državljanina Bosne i Hercegovine prešlo azerbejdžansku granicu, a da drugo lice, M.V., „šef“ Serbaza, ima stalni boravak u Moskvi), te da je zahtjev proslijeđen Odjeljenju za suzbijanje trgovine ljudima Ministarstva unutrašnjih poslova.

(iii) dopis Javnog tužioca Grada Bakua od 11. novembra 2010. upućen Odjeljenju za operativne i statističke podatke Ministarstva unutrašnjih poslova, u kojem se traži informacija o ulasku i izlasku sa teritorije Azerbejdžana državljanina Bosne i Hercegovine koji se spominju u zahtjevu za pružanje pravne pomoći (u spisu predmeta ne nalazi se odgovor na taj dopis); i

(iv) dopis Odjeljenja za suzbijanje trgovine ljudima od 18. novembra 2010, kao odgovor na dopise navedene u prethodnim tačkama (i) i (ii).

46. U gore spomenutom dopisu od 18. novembra 2010, Odjeljenje za suzbijanje trgovine ljudima dostavilo je, između ostalog, informacije sumirane u paragrafima od 47 do 54 u nastavku.

47. Odjeljenje za suzbijanje trgovine ljudima ispitalo je „informacije i zahtjeve“ koje je primilo, a u vezi s državljanima Bosne i Hercegovine, Srbije i Sjeverne Makedonije koji su bili žrtve prinudnog rada. Utvrđeno je da je Serbaz, zavisno preduzeće kompanije Acora, bio angažiran od strane određenih državnih organa i privatnih kompanija za izgradnju raznih objekata u Bakuu i Mingečeviru. U periodu od 2007. do 2009. godine, Serbaz je oko 750 radnika iz Bosne i Hercegovine, Srbije i Sjeverne Makedonije doveo u Azerbejdžan na osnovu turističke vize. Oni su bili smješteni u sedamnaest stanova u Bakuu i deset stanova u Mingečeviru. Da bi uštedjeli novac, neki radnici su dobrovoljno pristali da budu besplatno smješteni u većim spavaonicama o trošku Serbaza.

48. Radnicima je bila obezbijeđena povratna aviokarta, četiri obroka dnevno, prevoz do radnog mjesta i nazad, i medicinska pomoć. U prosjeku, svaki radnik je bio plaćen između USD 2000 i USD 2500 mjesečno. Pošto u Azerbejdžanu ne postoji ambasada njihovih država (najbliže ambasade su u Ankari) i pošto bi u takvoj situaciji svaki gubitak identifikacionih dokumenata u Azerbejdžanu stvorio problem, zvaničnik Serbaza i državljanin Bosne i Hercegovine S.L. uzeo je njihove pasoše radi neophodne prijave i radi čuvanja. Kad je bilo potrebno, pasoši su davani radnicima, a zatim vraćani na čuvanje. Nekoliko radnika putovalo je nazad u svoju zemlju iz porodičnih razloga i vraćalo se u Azerbejdžan.

49. Nakon što bi u Azerbejdžanu radio šest mjeseci, svaki radnik je imao pravo na jednomjesečno odsustvo, i tada je većina radnika prosto birala da se vrati u svoju zemlju. Dva radnika čija su imena poznata rekla su Odjeljenju za suzbijanje trgovine ljudima da su se vratili u Azerbejdžan da rade po drugi put jer su bili zadovoljni uvjetima rada i zaradama. Osam radnika čija su imena poznata oženilo se Azerbejdžankama i nastanilo se u Azerbejdžanu.

50. U augustu i oktobru 2009, dva radnika čija su imena poznata umrla su od srčanih problema.

51. Što se tiče istrage navodnih povreda prava nekih radnika od strane Serbaza, utvrđeno je da su ti (neimenovani) radnici kažnjeni zbog kršenja internih disciplinskih pravila, jer su konzumirali alkohol tokom radnog vremena, i zbog izbjegavanja posla, te da su vraćeni u svoje zemlje. Osim

toga, prema izjavama „većine radnika“, dva lica, uključujući M.V. (isto ime kao ime radnika koji se spominje u tužbi podnosioca predstavke u parničnom postupku – vidjeti paragraf 19 gore) vraćena su zbog redovnog konzumiranja alkohola i kršenja relevantnih disciplinskih pravila koja se primjenjuju u građevinskoj industriji.

52. Tokom boravka u Azerbejdžanu, svi radnici bili su u posjedu svojih mobilnih telefona i mogli su kontaktirati s bilo kojom zemljom u svijetu. Do kraja 2009, Serbaz je ostvario prebačaj svojih građevinskih ciljeva, ali se našao u teškoj finansijskoj situaciji pošto je ostao bez sredstava. Zbog toga je otpustio zaposlene koji su postali višak.

53. U oktobru 2009, diplomatski službenici iz Srbije i Bosne i Hercegovine posjetili su Baku, sastali se sa radnicima Serbaza, raspitali se o uvjetima u kojima oni žive i rade, i razgovarali sa upravom Serbaza o isplati dugovanih zarada i ostalim problemima. Tokom ovih sastanaka, radnici su diplomatama dali kolektivno potpisanu izjavu da nemaju pritužbi na kompaniju. Svim radnicima koji su izrazili želju da se vrate kućama neisplaćene zarade isplaćene su krajem oktobra 2009. godine i oni su se organizirano vratili u svoje zemlje.

54. Nekoliko neimenovanih „ispitanih radnika“ izjavilo je da nisu tučeni, vrijeđani, iskorištavani ili prinuđeni da obavljaju bilo kakav posao za Serbaz. Shodno, pozivajući se na sve navedeno, Odjeljenje za suzbijanje trgovine ljudima zaključilo je da nisu potvrđeni navodi stranih radnika da su bili podvrgnuti prinudnom radu na teritoriji Azerbejdžana.

(e) Drugi zahtjev za pružanje pravne pomoći i odgovor na njega

55. Čini se da su u septembru 2011. vlasti Bosne i Hercegovine tražile dodatne informacije od azerbejdžanskih vlasti o poslovnim vezama Serbaza i Ministarstva omladine i sporta Azerbejdžana.

56. U odgovoru, dostavljena im je kopija dopisa Ministarstva omladine i sporta od 18. januara 2012. upućena Okružnom tužilaštvu regiona Nasimi u Azerbejdžanu, u kojem su predočeni detaljni podaci koji se mogu sažeti na sljedeći način:

57. U martu 2007, Ministarstvo omladine i sporta zaključilo je prvi ugovor sa Serbazom u vezi sa planiranom izgradnjom sportskog i izložbenog kompleksa. Nakon toga, Ministarstvo je angažiralo Serbaz za dva druga projekta obnove i izgradnje i, u periodu između 2007. i 2009. godine, povodom tih projekata sa Serbazom zaključilo nekoliko ugovora i na osnovu

njih izvršilo nekoliko uplata Serbazu. Na osnovu ovih ugovora, Ministarstvo je Serbazu ukupno platilo 54.257.447 azerbejdžanskih manata (AZN).

(d) Treći zahtjev za pružanje pravne pomoći i odgovor na njega

58. U novembru 2012, Tužilaštvo Bosne i Hercegovine poslalo je treći zahtjev vlastima Azerbejdžana, obavještavajući ih da, uz krivičnu istragu i istovremeno s njom, provodi i finansijsku istragu poslovanja Serbaza. Tužilaštvo je tražilo podatke o svim transakcijama povezanim sa Serbazovim računom u Međunarodnoj banci Azerbejdžana (*International Bank of Azerbaijan*) tokom 2009. i 2010. godine. Tužilaštvo je također ispitivalo da li Serbaz ima još neki bankovni račun u Azerbejdžanu i, ako ima, tražilo je slične podatke o transakcijama povezanim s tim računima.

59. U januaru 2013, vlasti Azerbejdžana dostavile su tražene podatke u formi ispisa bankovnih izvoda.

2. *Osuđujuće krivične presude izrečene četvorici optuženih u Bosni i Hercegovini*

60. Na osnovu kopija dvije presude koje je dostavila Vlada Bosne i Hercegovine, 28. februara i 10. jula 2017, respektivno, Sud Bosne i Hercegovine osudio je dvojicu od trinaestorice optuženih (vidjeti paragraf 42 gore), S.L. i N.T., na osnovu sporazuma o priznanju krivice. Te presude su pravosnažne.

61. Sud Bosne i Hercegovine utvrdio je da postoji dovoljno dokaza u sporazumu o priznanju krivice i dokazima koje je iznijelo tužilaštvo da bi se zaključilo da su dvojica optuženih krivi za krivična djela organiziranog kriminala i trgovine ljudima po čl. 186(1) i 250(2) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine. S.L. osuđen je na jednu godinu i devet mjeseci zatvora, dok je N.T. osuđen na uvjetnu kaznu. U ove dvije presude, Sud Bosne i Hercegovine utvrdio je sljedeće činjenice:

62. Između augusta 2007. i novembra 2009. godine, S.L. i N.T. bili su dio organizirane kriminalne grupe koja je iskorištavala državljane Bosne i Hercegovine, Srbije i Sjeverne Makedonije prisiljavajući ih da rade na gradilištima u Azerbejdžanu. Grupa je ove radnje vršila kao paravan koristeći Serbaz, zavisno preduzeće kompanije Acora registrirane na Britanskoj prekomorskoj teritoriji. Serbaz je zaključio ugovor s Ministarstvom omladine i sporta Azerbejdžana, prema kojem bi Serbaz realizirao određene građevinske projekte. Zaposleni u Serbazu su žrtvama rekli da će, ako dođu u Azerbejdžan da rade, imati dobru platu, odličan smještaj, zdravstveno osiguranje i pokriveno troškove ishrane. Osim toga, bit će im pokriveni

troškovi vize, a njihov boravak u Azerbejdžanu će biti reguliran. Serbaz je organizirao let žrtava do Azerbejdžana. Kada su stigli, zaposleni u Serbaz su im oduzeli putna dokumenta, tvrdeći da je to neophodno radi reguliranja boravka. Žrtvama putna dokumenta nisu vraćena, zbog čega one nisu mogle da napuste zemlju i vrate se kući. Serbaz je žrtve smjestio u neadekvatan, prenatrpan smještaj, i zloupotrijebio njihov status stranaca, nepoznavanje lokalnog jezika i zavisnost od Serbaza kako bi iskoristavao njihov rad. Uprava Serbaza podvrgavala je žrtve i fizičkom kažnjavanju i psihološkom maltretiranju, na primjer, tako što ih je tjerala da rade teške i dugotrajne fizičke poslove i što ih je podvrgavala prebijanju. Po osnovu „disciplinskih prekršaja“ koje su vršili, žrtvama su isplaćivane arbitrarno umanjivane zarade i nisu im date obećane beneficije iz radnog odnosa. Žrtve su novčano kažnjavane zbog pušenja, zbog konzumiranja alkohola van radnog vremena i zbog napuštanja smještaja. Žrtve su bile lišene slobode jer im nije bilo dozvoljeno da napuštaju smještaj van radnog vremena. Nisu imali odgovarajuću hranu jer su dobijali samo male porcije niskokaloričnih obroka. Mnogi radnici značajno su izgubili na težini dok su radili za Serbaz. Od žrtava se očekivalo da rade u smjenama od dvanaest do čak dvadeset četiri ili trideset šest sati bez prestanka, šest ili sedam dana u sedmici. Žrtve također nisu imale pristup odgovarajućoj zdravstvenoj zaštiti, zbog čega su neki od njih dobili neizlječive bolesti. Optuženi su u Serbazu stvorili atmosferu straha i zavisnosti, s namjerom da žrtvama na prevaru oduzmu zaradu kroz odbitke, kazne i neosiguravanje odgovarajućeg smještaja, hrane i zdravstvene zaštite, da bi novac uplaćen na račun Serbaza za realizaciju građevinskih projekata prisvojili. Izračunato je da su članovi organizirane grupe u okviru Serbaza prisvojili najmanje 5.895.040,67 konvertibilnih maraka (oko 3.000.000 eura).

63. Vlada Bosne i Hercegovine također je priložila izjavu pod zakletvom koju je podnosilac predstavke br. 1 u Prilogu, g. Seudin Zoletić, dao Tužiocu Bosne i Hercegovine 21. marta 2012. Njegov iskaz suštinski je saglasan sa zaključcima iznesenim u gore spomenutim presudama.

64. Prema javno dostupnim informacijama na internet-stranici Suda Bosne i Hercegovine, 28. marta 2018. sud je osudio dvije druge osobe, N.C. i S.K., optužene u okviru spomenutog krivičnog postupka, nakon održanog ročišta na kojem je izrečena kazna na osnovu sporazuma o priznanju krivice. Sud je utvrdio da su oba ova lica kriva za krivična djela organiziranog kriminala i trgovine ljudima. Oba optužena osuđena su na jednogodišnje zatvorske kazne, pri čemu su na istom ročištu obje kazne preinačene u društveno koristan rad u trajanju od 90 radnih dana. Pun tekst presude nije objavljen. Čini se da su ove osuđujuće presude postale pravosnažne.

3. *Oslobađajuća presuda Suda Bosne i Hercegovine za ostale okrivljene*

65. Prema dokumentaciji koju je priložila Vlada Bosne i Hercegovine, presudom od 4. decembra 2019, nakon suđenja, Sud Bosne i Hercegovine oslobodio je svih optužbi preostalu devetoricu optuženih. Radnici Serbaza koji su saslušani kao svjedoci svjedočili su, najvećim dijelom, da je većina obećanja koja im je bila data ispunjena, uključujući i ona u vezi s vrstom posla koji će obavljati, radnim vremenom i zaradama koje će dobiti. Što se tiče zarada, radnici su generalno izjavili da su primili obećane isplate. Jedini problematični period čini se da je bio oko 2009. godine, kada se kompanija suočila sa finansijskim teškoćama, zbog čega je došlo do kašnjenja u isplatama tokom tog perioda. Sud je, međutim, utvrdio da su isplate na kraju izvršene, u nekim slučajevima nakon što su se radnici vratili kućama. Glavni izvor nezadovoljstva radnika je to što im nisu isplaćene uvećane zarade za prekovremeni rad. Sud se jeste saglasio s tim da nisu primili uvećanu naknadu, ali taj rad nije bio niti prinudni niti neplaćen. Također je utvrđeno da je nekoliko radnika novčano kažnjeno, uglavnom u vezi s konzumiranjem alkohola. Međutim, sud je utvrdio da su te novčane kazne opravdane s obzirom na to da je trezvenost od presudnog značaja u opasnom okruženju građevinskih radova.

66. Sud je također utvrdio da su radnici živjeli u vrlo dobrim uvjetima smještaja. Postoji mogućnost da su neki radnici bili u drugačijem smještaju, ali nema dokaza da su njihovi uvjeti bili neodgovarajući ili da je na strani optuženih postojala namjera da ih zloupotrijebe. Sud je zatim utvrdio da sloboda kretanja radnika nije bila ograničena, o čemu svjedoče, između ostalog, fotografije na kojima su prikazani radnici na večerama, roštiljima i sportskim događajima. Iako su radnici predali svoje pasoše po dolasku u Azerbejdžan, u većini slučajeva bi im na zahtjev bili vraćeni (na primjer, kad su željeli da pošalju novac porodicama). Pozivajući se na kopije azerbejdžanskih „ličnih karata“ radnika čija imena i prezimena su poznata sudu, od kojih nijedan nije podnosilac predstavke u ovom predmetu, sud je zaključio da su radnicima bile izdate azerbejdžanske „lične karte“ za slobodno kretanje po zemlji.

67. Što se tiče navoda u pogledu neadekvatne hrane i zdravstvene zaštite, sud je utvrdio da su one netačne, nedokazane, ili u najmanju ruku pretjerane. Većina radnika izjavila je da nisu bili izloženi nasilju ili fizičkom kažnjavanju. U rijetkim prilikama kada je možda dolazilo do fizičkog nasilja, ostalo je neutvrđeno da li su ga izazvali optuženi ili sami radnici. Sud je

utvrdio da, čak i ako bi se uzelo da su optuženi podstakli nasilje, ne postoji neophodan *mens rea* za krivično djelo trgovine ljudima.

68. Dana 29. januara 2021. godine, Žalbeno vijeće Suda Bosne i Hercegovine potvrdilo je prvostepenu presudu i ponovilo da, mada se u ovom predmetu možda mogu otvoriti pitanja iz oblasti radnog prava, elementi trgovine ljudima nisu dokazani.

RELEVANTAN PRAVNI OKVIR I MEĐUNARODNI SPORAZUMI I DRUGI DOKUMENTI

I. RELEVANTNO DOMAĆE PRAVO

A. Ustav iz 1995. godine

69. Član 35. Ustava propisuje:

Član 35. Pravo na rad

III. Niko ne može biti podvrgnut prinudnom radu...

70. Član 148. Ustava propisuje:

Član 148. Akti koji čine pravni sistem Republike Azerbejdžan

II. Međunarodni sporazumi koje je potpisala Republika Azerbejdžan čine sastavni dio pravnog sistema Republike Azerbejdžan...

B. Krivični zakon

71. Član 144-1. Krivičnog zakona koji je bio na snazi u relevantno vrijeme glasi kako slijedi:

Član 144-1. Trgovina ljudima

144-1.1. Trgovina ljudima, to jest vrbovanje, kupovina, držanje, skrivanje, prevoz, premještanje ili prihvat lica uz primjenu prijetnje ili sile ili drugih oblika prinude, otmice, prevare, obmane, zloupotrebe ovlaštenja ili stanja ugroženosti ili davanje ili primanje novčanih sredstava ili druge koristi radi dobijanja pristanka lica koje ima kontrolu nad drugim licem, u cilju iskorištavanja –

Kaznit će se zatvorom od pet do deset godina.

144-1.2. Ista djela:

144-1.2.1. učinjena prema dva i više lica;

144-1.2.2. ponovno učinjena;

(...)

PRESUDA ZOLETIĆ I OSTALI PROTIV AZERBEJDŽANA

144-1.2.5. učinjena od strane grupe lica koja su se ranije udružila, od strane organizirane grupe ili kriminalne mreže (kriminalne organizacije);

144-1.2.6. učinjena zloupotrebom službenog položaja počinioca;

144-1.2.7. učinjena uz primjenu nasilja ili prijetnje nasiljem koje predstavlja opasnost po život i zdravlje;

144-1.2.8. učinjena mučenjem ili surovim, nečovječnim ili ponižavajućim postupanjem prema žrtvi; (...)

kaznit će se zatvorom od osam do dvanaest godina.

144-1.3. Ako usljed djela iz člana 144-1.1. i 144-1.2. nastupi smrt žrtve ili neke druge teške posljedice usljed nemara –

kaznit će se zatvorom od deset do petnaest godina.

Napomene:

1. „Iskorištavanje ljudi“ iz ovog člana znači *prinudni rad (služenje), seksualno iskorištavanje, ropstvo i prakse slične ropstvu, i zavisnost koja iz njih proizlazi, protivzakonito vađenje ljudskih organa i tkiva, provođenje nezakonitih biomedicinskih istraživanja na nekom licu, korištenje žena za surogat materinstvo, angažiranje nekog lica za vršenje protivzakonitih radnji, uključujući kriminalne radnje.*

2. *Pristanak žrtve trgovine ljudima na iskorištavanje, njegov/njen način života ili nemoralno ponašanje ne može se smatrati olakšavajućom okolnošću pri odmjeravanju kazne licu koje je oglašeno krivim za trgovinu ljudima.*

72. Član 144-2. Krivičnog zakona koji je bio na snazi u relevantno vrijeme glasi kako slijedi:

Član 144-2. Prinudni rad

144-2.1. Primoravanje nekog lica da obavlja određeni rad (uslugu) zastrašivanjem, uz upotrebu nasilja ili prijetnje nasiljem, ili lišavanjem slobode osim u situacijama predviđenim zakonom –

Kaznit će se popravnim radom u trajanju do dvije godine ili zatvorom u istom trajanju.

144-2.2. Ista djela:

144-2.2.1. učinjena prema dva i više lica:

144-2.2.2. ponovno učinjena;

(...)

144-2.2.5. učinjena zloupotrebom službenog položaja počinioca;

144-2.2.6. učinjena od strane grupe lica koja su se prethodno udružila, od strane organizirane grupe ili kriminalne mreže (kriminalne organizacije);

kaznit će zatvorom od tri do pet godina.

144-2.3. Ako usljed djela iz člana 144-2.1. i 144-2.2. nastupi smrt žrtve ili neke druge teške posljedice usljed nemara –

kaznit će se zatvorom od pet do deset godina.

C. Zakon o krivičnom postupku iz 2000. godine (ZKP)

73. Na osnovu člana 37.1. ZKP-a, u zavisnosti od prirode i težine djela, krivično gonjenje provodi se po postupku privatne, polujavne ili javne krivične tužbe. Prema članu 37.6. ZKP-a, krivična djela iz čl. 144-1. i 144-2. Krivičnog zakona, između ostalih, gone se po postupku javne optužnice.

74. Prema članu 38.1. ZKP-a, kada preliminarni istražitelj, istražitelj ili tužilac dođe do saznanja o pripremi ili izvršenju krivičnog djela, ili neposredno otkrije takvo djelo, preduzet će mjere radi zaštite i prikupljanja dokaza, i provest će bez odlaganja, u okviru svojih nadležnosti, preliminarnu istragu ili istragu u skladu s postupkom propisanim u ZKP-u.

75. Član 39. ZKP-a propisuje, u svom relevantnom dijelu:

Član 39. Okolnosti koje isključuju krivično gonjenje

39.1. Krivično gonjenje ne može se započeti, a započeto krivično gonjenje mora se obustaviti (i krivični postupak ne može se pokrenuti, a pokrenuti krivični postupak mora se obustaviti) u sljedećim okolnostima:

39.1.1. kada nema krivičnog događaja (...)

D. Zakon o parničnom postupku iz 2000. godine (ZPP)

76. Prema članu 77.1. ZPP-a, svaka stranka u parničnom postupku snosi teret dokazivanja osnova svojih respektivnih tužbi i prigovora.

77. Prema članu 89.1. ZPP-a, pisani dokazi podrazumijevaju dokumente, isprave, ugovore, izjave, profesionalnu prepisku i druge dokumente i materijale ovjerene od strane notara, koji pružaju informacije od značaja za predmet. Prema članu 89.1, dokumentarni materijal pribavljen faksom, elektronski ili putem nekog drugog sredstva komunikacije, ili na neki drugi način, može se prihvatiti na sudu pod uvjetom da se može utvrditi autentičnost tog materijala. Prema članu 89.3, sudu će se dostaviti bilo originali bilo propisno ovjerene kopije neophodnih dokaza.

78. Prema članu 265.1. ZPP-a, ako po razmatranju tužbe u parničnom postupku sud utvrdi da u postupanju stranaka u sporu ili drugih lica postoje elementi krivičnog djela, dužan je donijeti posebnu odluku (*xüsusi qərardad*) kojom o toj činjenici obavještava javnog tužioca.

E. Zakon o radu

79. Prema članu 4. Zakona o radu, odredbe Zakona primijenit će se, pod određenim uvjetima, na svako preduzeće, tijelo i organizaciju čiji je osnivač

državni organ, fizičko ili pravno lice iz Azerbejdžana i koje se nalazi na teritoriji Azerbejdžana. Prema članu 5. Zakona, Zakon se također primjenjuje, pod određenim uvjetima, na sva radna mjesta koja su registrirana i djeluju u Azerbejdžanu, a koja su osnovale strane države, strana fizička i pravna lica, međunarodne organizacije ili lica bez državljanstva, osim gdje je drugačije predviđeno sporazumima koje je Republika Azerbejdžan zaključila sa stranim državama ili međunarodnim organizacijama.

80. Član 6. Zakona o radu predviđa sljedeće:

Član 6. Lica na koja se Zakon ne primjenjuje

Ovaj Zakon neće se primijeniti na sljedeća lica:

(...)

(d) strane državljane koji su ugovor o radu zaključili s pravnim licem strane države u toj stranoj državi, a koji svoj rad obavljaju u preduzeću (filijali ili predstavništvu) u Republici Azerbejdžan (...)

81. Članovi 13.1-13.3. Zakona predviđaju jednaka radna prava i obaveze državljana Azerbejdžana i stranih državljana i osoba bez državljanstva, osim ukoliko je drugačije propisano zakonom ili međunarodnim ugovorom čiji je Azerbejdžan potpisnik, te zabranjuju svako ograničavanje radnih prava stranaca i lica bez državljanstva, osim ako je drugačije predviđeno zakonom. Član 13.4. Zakona, koji je bio na snazi u relevantno vrijeme, propisuje sljedeće:

4. Poslodavac može angažirati strane državljane ili lica bez državljanstva nakon što pribavi u njihovo ime individualne radne dozvole za obavljanje rada uz novčanu nadoknadu na teritoriji Republike Azerbejdžan prema zakonom propisanom postupku.

82. Član 17. Zakona o radu zabranjuje prinudni rad.

F. Propisi o ulasku i boravku stranaca u Azerbejdžanu i o radnim migracijama

1. *Zakon o izlasku i ulasku u zemlju i putnim ispravama od 14. juna 1994.*

83. Prema članu 12. ovog Zakona, stranci mogu ući i napustiti teritoriju Azerbejdžana uz pasoš i važeću vizu. Dužina privremenog boravka stranca u Azerbejdžanu određuje se prema periodu naznačenom u vizi.

2. *Zakon o prijavi na mjestu prebivališta i boravišta od 4. aprila 1996.*

84. Prema članu 6. ovog Zakona, koji je bio na snazi u relevantno vrijeme, stranac koji želi da boravi u Azerbejdžanu u periodu dužem od trideset dana,

u obavezi je da se javi (Ministarstvu unutrašnjih poslova i Državnoj migracionoj službi) u roku od tri dana od dolaska na mjesto prebivališta radi prijave na tom mjestu prebivališta, kojom prilikom pokazuje, između ostalog, pasoš i vizu. Prema članu 11. Zakona, stranac koji želi da boravi u Azerbejdžanu u periodu do trideset dana dužan je da se javi radi prijave u „boravištu“ (kao što je hotel, studentski dom ili neko drugo mjesto privremenog boravka) u trenutku dolaska na to mjesto tako što će, između ostalog, popuniti formular i predati ga, uz druge dokumente, upravi ili vlasniku „boravišta“.

3. Zakon o pravnom statusu stranaca i osoba bez državljanstva od 13. marta 1996.

85. Prema članu 5. ovog Zakona, stranci koji žele da privremeno borave u Azerbejdžanu dužni su da pribave dozvolu boravka. Dozvola boravka izdaje se, između ostalog, strancu kome je odobrena individualna radna dozvola za rad u Azerbejdžanu. Stranci s trajnim ili privremenim boravkom u Azerbejdžanu dužni su prijaviti se na svom mjestu prebivališta. Ostali stranci koji su privremeno u Azerbejdžanu dužni su prijaviti se na svom „boravištu“.

4. Zakon o radnim migracijama od 28. oktobra 1999.

86. Zakon o radnim migracijama od 28. oktobra 1999. godine, koji je bio na snazi u relevantno vrijeme (prestao da važi 1. augusta 2013. usljed usvajanja i stupanja na snagu novog Zakona o migracijama iz 2013. godine) određivao je „radnu migraciju“ kao promjenu prebivališta neke osobe zbog potreba posla, a „radnika migranta“ određivao je kao lice koje je migriralo iz jedne zemlje u drugu radi obavljanja rada uz novčanu nadoknadu (čl. 1).

87. Odredbe Zakona nisu se primjenjivale, između ostalog, na privremeno raspoređena lica na period koji nije duži od tri mjeseca (član 3).

88. Pravna lica, preduzeća i filijale i predstavništva stranih pravnih lica koji su željeli zaposliti strane državljane u Azerbejdžanu bili su dužni da pribave relevantnu dozvolu od relevantnog izvršnog organa (članovi 5. i 16). Stranci koji obavljaju rad uz novčanu nadoknadu u Azerbejdžanu bili su dužni pribaviti individualnu radnu dozvolu tako što će, preko svog poslodavca, podnijeti zahtjev relevantnom izvršnom organu (članovi 6. i 16).

89. Radniku migrantu izdavana je privremena boravišna dozvola s istim periodom važenja kao individualna radna dozvola. Po isteku važenja individualne radne dozvole ili po raskidu ugovora o radu, radnik migrant bio

je dužan napustiti teritoriju Azerbejdžana. U situacijama gdje je radnik migrant obavljao rad uz novčanu nadoknadu u Azerbejdžanu u suprotnosti s odredbama ovog Zakona, bio bi protjeran s teritorije Azerbejdžana o trošku poslodavca (član 8).

5. Zakon o državnoj taksi od 4. decembra 2001.

90. Prema članu 18.58. ovog Zakona, koji je bio na snazi u relevantno vrijeme, taksa za prvo izdavanje pojedinačne radne dozvole iznosila je 1000 azerbejdžanskih manata (AZN), a isti iznos plaćao se za produženje dozvole.

G. Zakon o suzbijanju trgovine ljudima od 28. juna 2005.

91. Član 1. ovog Zakona daje definicije „trgovine ljudima“ i „prinudnog rada“ slične onima iz Krivičnog zakona (vidjeti paragrafe 71-72 gore).

92. Zakon, između ostalog, predviđa usvajanje Nacionalnog akcionog plana za suzbijanje trgovine ljudima, te osnivanje ureda nacionalnog koordinatora za suzbijanje trgovine ljudima i specijalne policijske jedinice za suzbijanje trgovine ljudima. Zakon također sadrži odredbe u vezi s prevencijom trgovine ljudima, rehabilitacijom i zaštitom žrtava, i krivičnom odgovornošću i posebnim karakteristikama krivičnih predmeta u vezi s krivičnim djelom trgovine ljudima.

93. Prema članu 26. Zakona, u suzbijanju trgovine ljudima Republika Azerbejdžan saraduje s drugim državama, njihovim organima za provođenje zakona, kao i s međunarodnim organizacijama uključenim u borbu protiv trgovine ljudima u skladu s međunarodnim sporazumima čiji je potpisnik.

94. Prema članu 27. Zakona, državljani Azerbejdžana, strani državljani i lica bez državljanstva koja su počinila krivična djela u vezi s trgovinom ljudima krivično se gone po Krivičnom zakonu Republike Azerbejdžan bez obzira na to u kojem mjestu je djelo počinjeno.

95. Prema članu 28. Zakona, pravna pomoć u krivičnim stvarima u vezi s trgovinom ljudima pruža se u skladu s međunarodnim sporazumima čiji je Azerbejdžan potpisnik, te zakonodavstvom Azerbejdžana koje uređuje pružanje pravne pomoći u krivičnim stvarima.

II. RELEVANTNO MEĐUNARODNO PRAVO

96. U vrijeme događaja o kojima je riječ u ovom predmetu, Azerbejdžan je bio strana potpisnica sljedećih relevantnih međunarodnih sporazuma:

PRESUDA ZOLETIĆ I OSTALI PROTIV AZERBEJDŽANA

- Ženevske konvencije o suzbijanju trgovine robljem i ropstva od 25. septembra 1926;
- Konvencije br. 29 Međunarodne organizacije rada (MOR) od 28. juna 1930. o prinudnom radu („MOR-ova Konvencija br. 29“);
- Dopunske konvencije o ukidanju ropstva, trgovine robljem i ustanova i prakse sličnih ropstvu od 30. aprila 1956;
- Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima;
- Međunarodne konvencije o zaštiti prava svih radnika migranata i članova njihovih porodica od 18. decembra 1990; i
- Protokola za prevenciju, suzbijanje i kažnjavanje trgovine ljudskim bićima, naročito ženama i djecom („Palermo protokol“) koji dopunjuje Konvenciju Ujedinjenih nacija protiv transnacionalnog organiziranog kriminala iz decembra 2000.

Što se tiče Konvencije Vijeća Evrope za borbu protiv trgovine ljudima od 16. maja 2005, Azerbejdžan je ovu konvenciju potpisao 25. februara 2010, a ratificirao 23. juna 2010. Konvencija je u Azerbejdžanu stupila na snagu 1. oktobra 2010. godine.

Relevantne odredbe spomenutih sporazuma (osim Međunarodne konvencije o zaštiti prava svih radnika migranata i članova njihovih porodica, čije su odredbe navedene u paragrafu 99 dolje) i materijal s njima u vezi navode se u presudi *Siliadin protiv Francuske* (br. 73316/01, stavovi 50-51, ESLJP 2005-VII); *Rantsev protiv Kipra i Rusije* (br. 25965/04, stavovi 137-41, 149-55 i 160-74, ESLJP 2010 (izvodi)); *Chowdury i drugi protiv Grčke* (br. 21884/15, stavovi 39-44, 30. mart 2017); i *S.M. protiv Hrvatske* (GC, br. 60561/14, stavovi 109-22 i 130-71, 25. juni 2020).

97. Naročito, član 2, stav 1. MOR-ove Konvencije br. 29 glasi:

(...) izraz prisilni ili obavezni rad znači svaki rad ili uslugu koji se od neke osobe zahtijeva pod prijetnjom bilo kakve kazne, i za koji se ta osoba nije dobrovoljno ponudila.

98. Palermo protokol trgovinu ljudima definira na sljedeći način:

„trgovina ljudskim bićima“ znači vrbovanje, prevoženje, prebacivanje, skrivanje i primanje lica, putem prijetnje silom ili upotrebom sile ili drugih oblika prisile, otmice, prevare, obmane, zloupotrebe ovlaštenja ili teškog položaja ili davanja ili primanja novca ili koristi da bi se dobio pristanak lica koje ima kontrolu nad drugim licem, u cilju eksploatacije. Eksploatacija obuhvata, kao minimum, eksploataciju prostitucije drugih lica ili druge oblike seksualne eksploatacije, prinudni rad ili službu, ropstvo ili odnos sličan ropstvu, servitut ili uklanjanje organa...

PRESUDA ZOLETIĆ I OSTALI PROTIV AZERBEJDŽANA

99. Slijede, između ostalog, relevantne odredbe Međunarodne konvencije o zaštiti prava svih radnika migranata i članova njihovih porodica (usvojene rezolucijom br. 45/158 Generalne skupštine Ujedinjenih nacija 18. decembra 1990; Azerbejdžan je ovu konvenciju ratificirao 11. januara 1999, a na snagu je stupila 1. jula 2003):

Član 2

U svrhu ove konvencije:

1. Izraz „radnik/ica migrant/ica“ odnosi se na osobu koja će biti zaposlena, jeste zaposlena ili je bila zaposlena u djelatnosti uz novčanu naknadu u državi čiji on/ona nije državljanin.

2. (...)

(f) Izraz „radnik/ica vezan/a za projekat“ odnosi se na osobu primljenu u državi zaposlenja na određeni period da radi samo na određenom projektu koji se izvodi u državi njegovog ili njenog poslodavca;

(g) Izraz „radnik/ica specifičnog zaposlenja“ odnosi se na radnika migranta / radnicu migranticu, osobu:

(i) koja je bila poslata od strane njegovog ili njenog poslodavca na ograničen ili određen period vremena u državu zaposlenja da preuzme određeni zadatak ili dužnost; ili

(ii) koja je angažirana na ograničen i određeni period vremena na poslu koji zahtijeva profesionalnu, komercijalnu, stručnu ili drugu visoko specijaliziranu kvalifikaciju; ili

(iii) koja je, po zahtjevu njegovog ili njenog poslodavca u državi zaposlenja, angažirana na ograničen ili određen period vremena na poslu koji je privremene ili kratke prirode; i koja ima obavezu napustiti državu zaposlenja po isteku odobrenog vremena njegovog ili njenog boravka ili ranije ukoliko više ne obavlja ranije određeni zadatak ili nije angažirana u tom poslu; (...)

Član 3

Ova konvencija se neće odnositi na:

(...)

(b) osobe upućene ili zaposlene od strane države ili u njeno ime van njene teritorije, čiji je prijem i status reguliran sa državom u kojoj je osoba zaposlena i koji se, u skladu s tim sporazumom, ne smatraju radnicima migrantima, a koji učestvuju u programima razvoja i drugim programima saradnje;

Član 11

1. Nijedan radnik migrant / radnica migrantica niti član njegove ili njene porodice neće biti držan u ropstvu ili sluzenju.

2. Niti od jednog radnika migranta / radnice migrantice niti člana njegove ili njene porodice neće se zahtijevati da ide na prisilan ili obavezan rad...

Član 16

2. Radnici migranti i članovi njihovih porodica imat će pravo na, od države osiguranu, efikasnu zaštitu od nasilja, fizičke povrede, prijetnji i zastrašivanja, bilo od strane javnih službenika ili pojedinaca, grupa ili ustanova. (...)

Član 21

Nezakonito je da bilo ko, izuzev propisima ovlaštenog javnog službenika, oduzme, uništi ili pokuša uništiti lične dokumente, dokumente koji odobravaju ulazak ili ostanak, boravak ili smještanje na državnoj teritoriji ili radne dozvole. Nijedno ovlašteno oduzimanje takvih dokumenata neće se obaviti bez izdavanja detaljne potvrde. Ni u kojem slučaju neće biti dozvoljeno uništenje pasoša ili sličnih dokumenata radnika migranata ili člana njegove ili njene porodice (...)

Član 69

1. Države članice kad se na njoj teritoriji nađu radnici migranti i članovi njihovih porodica koji nemaju regularan status preduzet će odgovarajuće mjere kako takva situacija ne bi potrajala.

2. Kad god države članice na koje se ovo odnosi razmatraju mogućnost reguliranja položaja takvih osoba u skladu s važećim zakonodavstvom i bilateralnim i multilateralnim sporazumima, u obzir će uzeti odgovarajuće okolnosti njihovog ulaska, dužinu boravka u državama zaposlenja, kao i ostale relevantne razloge, posebno one koji se odnose na status njihovih porodica.

100. I Azerbejdžan i Bosna i Hercegovina potpisnice su Evropske konvencije o međusobnom pružanju pravne pomoći u krivičnim stvarima od 20. maja 1959. Vijeća Evrope („Konvencija o međusobnoj pravnoj pomoći“) (u Azerbejdžanu stupila na snagu 2. oktobra 2003, a u Bosni i Hercegovini 24. jula 2005. godine). Relevantne odredbe ove konvencije glase kako slijedi:

Član 1

1. Strane ugovornice se obavezuju da, prema odredbama ove konvencije, pružaju jedna drugoj najširu moguću pravnu pomoć u svakom postupku koji se odnosi na krivična djela čije krivično gonjenje, u trenutku kada je zatražena pomoć, spada u nadležnost sudskih organa strane molilje.

Član 3

1. Zamoljena strana će, u skladu sa načinima koje predviđa njeno zakonodavstvo, izvršavati zamolnice koje se odnose na krivične predmete koje joj budu uputili sudski organi strane molilje, a koje se odnose na obavljanje istražnih radnji ili dostavljanje dokaznog materijala, dosijea ili dokumenata.

2. Ako strana molilja želi da svjedoci ili vještaci daju iskaz pod zakletvom, ona će to izričito zatražiti, a zamoljena strana će tome udovoljiti ako to nije u suprotnosti sa njenim zakonodavstvom.

III. RELEVANTNI IZVJEŠTAJI O SITUACIJI U SERBAZU I OPĆENITO O RADNICIMA MIGRANTIMA U AZERBEJDŽANU

A. ASTRA-in Izvještaj

101. Kao što je ranije navedeno, ASTRA-in Izvještaj od 27. novembra 2009. godine zajednički su pripremile tri NVO: ASTRA (Srbija), La Strada (Bosna i Hercegovina) i Partnerstvo za društveni razvoj (Hrvatska). Izvještaj je dužine oko dvadeset stranica. Izvještaj postoji na srpskom (original) i azerbejdžanskom jeziku (prevod). U pripremi Izvještaja, autori su saradivali, između ostalog, i s AMC-om. Izvještaj je u velikoj mjeri zasnovan na informacijama koje su pružili radnici po povratku u svoje zemlje. Prema Izvještaju, prve pritužbe u vezi sa Serbazom pojavile su se u nekim medijima u Bosni i Hercegovini 20. oktobra 2009. U novembru 2009, NVO su se uključile u ovaj slučaj, nakon što su informacije dobile i putem elektronske pošte od neidentificiranog izvora, kao i u telefonskom razgovoru s uredom OSCE-a u Varšavi. U Izvještaju se navodi da on sadrži „inicijalne informacije“.

102. Prema ovom Izvještaju, 2009. godine, Serbaz je već dvije ili tri godine bio angažiran od strane azerbejdžanskih vlasti za realizaciju građevinskih projekata u Azerbejdžanu. Za te potrebe angažirao je državljane Srbije, Bosne i Hercegovine i Sjeverne Makedonije i odveo ih u Azerbejdžan. Nije bilo moguće utvrditi tačan broj radnika koji su odvedeni u Azerbejdžan u tom periodu. Prema različitim procjenama, ukupno je bilo nekoliko stotina ljudi, možda oko hiljadu.

103. Serbaz je 2009. godine u Azerbejdžan doveo više radnika nego prethodnih godina. Nasilje prema radnicima intenziviralo se u drugoj polovini 2009. Isplata zarada često je kasnila i radnici su često dobijali zarade niže od obećanih. Od zarada se odbijao iznos kazni zbog kršenja pravila tokom i van radnog vremena. Isplata zarada u potpunosti je prekinuta 12. ili 13. oktobra 2009. godine.

104. U Izvještaju su kao vlasnici Serbaza pod punim imenom i prezimenom identificirane dvije osobe, za koje se pretpostavljalo da su državljani ili Bosne i Hercegovine ili Srbije. Zatim, identificirane su četiri osobe koje su činile „upravu“ kompanije. Riječ je o tri pretpostavljena državljana Bosne i Hercegovine, identificirana imenom i prezimenom, uključujući S.L. (vidjeti paragraf 60 gore), i jednom državljaninu Azerbejdžana, za koga se govorilo da je bivši policijski službenik i može se identificirati samo po nadimku „Pukovnik“, a koji je, po mišljenju radnika,

djelovao kao veza sa državnim organima. Zatim su identificirana trojica glavnih „nadzornika“ koji su također bili zaduženi i za druge nadzornike: dva pretpostavljena državljanina Bosne i Hercegovine, uključujući N.T. (vidjeti paragraf 60 gore), i jedan pretpostavljeni državljanin Azerbejdžana koji se mogao identificirati jedino po ličnom imenu (R.). Ove osobe opisane su kao surove i nasilne.

105. Radnici su bili angažirani u svojim zemljama od strane predstavnika Serbaza, koji je od njih tražio da potpišu „ugovore“, a koji su prije bili u formi upitnika, a ne ugovora, i samo u jednom primjerku po radniku (koji je očito zadržao Serbaz). Troškove puta do Azerbejdžana platili su djelimično radnici (lokalni putni troškovi do odlaznog aerodroma), a dijelom Serbaz (aviokarte). Od radnika se navodno tražilo i da unaprijed uplate izvjesnu sumu novca za potrebe, kako im je rečeno, viza i drugih troškova, uz obećanje da će im ti iznosi biti nadoknađeni.

106. S.L. i drugi predstavnici Serbaza sačekali su radnike na aerodromu u Bakuu i odmah im uzeli pasoše, uz obrazloženje da je to neophodno radi reguliranja boravka. Pasoši im nisu vraćeni do povratka. Radnicima nisu osigurane radne i boravišne dozvole, te su stoga, nakon isteka vize, u Azerbejdžanu boravili protivzakonito.

107. Oni koji su radili u Bakuu bili su smješteni u pet kuća, a oni koji su radili u Mingečeviru u jednoj kući. Uvjeti života bili su loši: nije bilo dovoljno toaleta, bilo je nestašica vode, nije bilo tekuće tople vode, često nije bilo vode za piće i nije bilo dovoljno grijanja. Postojala su stroga interna disciplinska pravila, prema kojima radnicima nije bilo dozvoljeno da bez dozvole napuštaju smještaj van radnog vremena. Hrana je bila loša, jednolična i nedovoljna, zbog čega su mnogi radnici značajno izgubili na težini. Nakon što je Serbaz „obustavio“ poslovanje u oktobru 2009. godine, obroci su postali još oskudniji. U Mingečeviru, radnici su morali kupovati dodatnu hranu na kredit u lokalnim prodavnicama jer nisu imali novca.

108. Radili su u dvanaestosatnim ili dužim smjenama, koje su mogle biti dodatno produžene odlukom nadzornika. Jednom prilikom, N.T. je produžio jednu smjenu na trideset šest sati. Zaštitne opreme nije bilo ili je bila nedovoljna.

109. Od radnika se zahtijevalo da rade čak i kad su bolesni. Nije bilo doktora koji bi se starao o njima. Prisutna je bila samo jedna medicinska sestra iz Sjeverne Makedonije koja nije bila u poziciji da pruži odgovarajuću njegu. Tri radnika su navodno umrla od srčanog udara, a Serbaz je njihova tijela vratio u njihove domovine.

110. Prije nego što su krenuli u Azerbejdžan, kad su potpisivali „ugovore“, radnicima je bila obećana satnica od 5 do 7 američkih dolara (5-5,5 američkih dolara tokom prvog mjeseca, a kasnije više). Međutim, u stvarnosti, oni su bili plaćeni 3 do 4 američka dolara na sat. Usljed toga, njihova zarada umanjena je za 1000 do 3000 američkih dolara. Od maja do augusta 2009. godine, zarade uopće nisu bile isplaćivane. Usljed toga, radnici koji su došli u Azerbejdžan u aprilu ili maju 2009. zaradu su prvi put primili u augustu ili nisu primili nikakvu zaradu do povratka. Uprava je savjetovala radnicima da je „za njihovo dobro“ bolje da zaradu ostave „na čuvanje“ kompaniji do kraja njihovog angažmana. Radnici koji su prihvatili ovaj savjet nikada više nisu mogli da povrate svoje zarade.

111. Radnici su često novčano kažnjavani, a kazne su se obično kretale između 100 i 500 američkih dolara, a ponekad i više, zbog kašnjenja pri povratku u smještaj, napuštanja smještaja bez dozvole, nenamještanja kreveta, pravljenja pauze na poslu ili napuštanja radnog mjesta nekoliko minuta prije isteka radnog vremena, prečestog korištenja toaleta tokom radnog vremena, konzumiranja alkohola van radnog vremena, ranog odlaska na spavanje i tako dalje.

112. Što se tiče zabrane napuštanja smještaja bez dozvole, uprava je rekla radnicima da je to neophodno jer nemaju kod sebe svoje pasoše, te policija može da ih zaustavi i uhapsi, u kom slučaju bi Serbaz morao platiti visoku kaznu. U nekim prilikama Serbaz također nije davao radnicima da se iz porodičnih razloga vrate svojim kućama.

113. U Izvještaju se također navodi da su nekoliko puta radnici bili zatvarani na period do tri dana ili da su uprava i nadzornici na radnike primjenjivali fizičku silu zato što su se, na primjer, žalili na posao ili svana donosili alkohol ili hranu u smještaj.

114. U oktobru 2009, „Pukovnik“ je rekao radnicima koji su u to vrijeme bili u Azerbejdžanu da Serbaz obustavlja svoje poslovanje u Azerbejdžanu. Oni su, zatim, o Serbazovom trošku, avionom vraćeni kućama u grupama od deset do četrdeset pet osoba. Prije nego što su se ukrcali u avion, od radnika je traženo da potpišu dokument u kojem izjavljuju da su im zarade isplaćene i da su živjeli u dobrim uvjetima, nakon čega su im isplaćeni određeni novčani iznosi, vraćeni pasoši i oni odvezeni na aerodrom. Neki radnici rekli su da su imali „problema“, koje nisu precizirali, sa službenicima aerodroma ili avioprevoznika zbog nereguliranog boravka u Azerbejdžanu. Jedan od njih je tvrdio da je morao podmititi službenike aerodroma da bi mu dozvolili da napusti Baku. Tom prilikom, Pukovnik je lično telefonom pozvao službenike aerodroma da bi se radnicima dozvolilo da prođu.

115. U Izvještaju se navodi da je nacionalni koordinator za suzbijanje trgovine ljudima Azerbejdžana Parlamentu podnio izvještaj o slučaju Serbaz 28. oktobra 2009, u kojem se navodi da navodni uvjeti rada radnika iz Srbije i Bosne i Hercegovine nisu problem Azerbejdžana, jer su radnici bili zaposleni i potpisali ugovore u tim zemljama.

116. Zatim, u Izvještaju se navodi, bez preciziranja datuma ili detalja, da su se radnici nekoliko puta obraćali policiji u vezi s prijetnjama koje su primali, ali bez rezultata. Također su uputili pismo Državnom tužilaštvu, ali nisu primili nikakav odgovor. Osim toga, prema izjavama nekih radnika, državni službenici Azerbejdžana ih nikad nisu posjetili, iako su vlasti „znale šta se događa u Serbazu“.

117. Radnici su nevladinim organizacijama rekli da su tražili pomoć od ambasadora Bosne i Hercegovine u Turskoj, koji je u oktobru 2009. poslao konzula da se sastane sa njima. Konzul se sastao sa ministrom omladine i sporta, kao i s radnicima.

B. Vijeće Evrope: Grupa eksperata za borbu protiv trgovine ljudima (GRETA)

118. U nastavku su izneseni izvodi iz Izvještaja GRETA-e o provođenju Konvencije Vijeća Evrope za borbu protiv trgovine ljudima za Azerbejdžan, prvi krug praćenja (usvojen 21. marta 2014, objavljen 23. maja 2014) („GRETA-in Izvještaj“).

12. (...) Usljed brzog ekonomskog razvoja, Azerbejdžan posljednjih godina privlači sve veći broj radnika migranata. Na osnovu nekoliko izvještaja, Azerbejdžan sve više postaje zemlja destinacije za osobe kojima se trguje u cilju radne eksploatacije, posebno u građevinskom sektoru, i u manjoj mjeri u poljoprivredi i kućnom radu. Mada su vlasti Azerbejdžana svjesni migracionih trendova, oni ne smatraju Azerbejdžan zemljom destinacije za trgovinu ljudima u svrhu radne eksploatacije (...)

(...)

54. GRETA konstatira da je u Azerbejdžanu fokus suštinski na suzbijanju trgovine ljudima u svrhu seksualne eksploatacije azerbejdžanskih žena u inostranstvu, dok se nedovoljno pažnje poklanja trgovini ljudima u svrhu radne eksploatacije, posebno kada se događa u Azerbejdžanu. (...) Vlasti Azerbejdžana priznaju činjenicu da radna eksploatacija može postati problem s porastom radnika migranata i brzim rastom građevinskog sektora, posebno u kontekstu prvih Evropskih igara koje će biti održane 2015. godine u Bakuu. Predstavnici civilnog društva smatraju da je trgovina radnicima migrantima u svrhu radne eksploatacije postala ozbiljan problem u Azerbejdžanu, posebno u građevinskom sektoru i u manjoj mjeri u poljoprivredi i kućnom radu. Pošto ne postoje novija istraživanja na ovu temu, dimenzije problema trgovine ljudima u svrhu radne eksploatacije u Azerbejdžanu još nisu poznate. Organi za provođenje zakona i inspektori rada skloni su, navodno, da moguće slučajeve trgovine ljudima u svrhu radne eksploatacije vide kao radne sporove između radnika i poslodavaca. GRETA smatra da vlasti Azerbejdžana treba da priznaju pojavu trgovine ljudima u

PRESUDA ZOLETIĆ I OSTALI PROTIV AZERBEJDŽANA

svrhu radne eksploatacije i prilagode svoje politike i praktične mjere novoj situaciji u Azerbejdžanu.

(...)

101. GRETA konstatira da Zakon o suzbijanju trgovine ljudima iz 2005. ne navodi radnike migrante kao grupu podložnu trgovini ljudima (...) GRETA izražava zabrinutost zbog izvještaja prema kojima se migrantima oduzimaju pasoši, te migranti na nekim gradilištima žive i rade u groznim uvjetima. Da bi se uspješnije spriječilo da radnici migranti postanu žrtve trgovine ljudima u svrhu radne eksploatacije, potrebno je učiniti više na njihovom osnaživanju, tako što će im se dodijeliti jasan pravni status i umanjiti prekarnost njihovog boravka u Azerbejdžanu. GRETA razumije da je Zakon o migracijama, koji je stupio na snagu 1. augusta 2013, instrument koji treba da poboljša zaštitu prava migranata. Naročito, on pojednostavljuje izdavanje radnih dozvola za radnike migrante i osobe bez državljanstva. Prije toga, radne dozvole se nisu mogle produžiti više od četiri puta.

(...)

106. (...) GRETA sa zabrinutošću konstatira da se, prema trećem izvještaju ECRI-ja za Azerbejdžan, migranti koji rade u nekim sektorima, uključujući građevinarstvo, poljoprivredu i kućni rad, suočavaju s teškoćama zbog čega su podložni ozbiljnim zloupotrebama, uključujući trgovinu ljudima u cilju radne eksploatacije. Ovakvo stanje posljedica je vrlo strogih kvota koje se primjenjuju na radne dozvole za strance, visokih troškova radnih dozvola, i vremena koje je potrebno za njihovo pribavljanje ili obnavljanje. Smatra se da činjenica da se radna dozvola može dobiti samo na period od godinu dana i da poslodavac mora platiti 1000 AZN (oko hiljadu eura) državi kako bi pribavio dozvolu za prvu godinu, kao i za svaku narednu godinu, podstiče ilegalni rad i doprinosi teškom položaju radnika migranata. U svojim komentarima na nacrt izvještaja, vlasti Azerbejdžana podvukle su da se, po novom Zakonu o migracijama, prijava za radnu dozvolu mora obraditi u roku od 20 dana, a radna dozvola mora biti izdata poslodavcu u roku od tri dana od donošenja odluke o njenom odobravanju (član 67). Dodatna taksa neće se plaćati u slučajevima kada je potrebna nova dozvola za radnika migranta ili lice bez državljanstva koje prelazi s jednog radnog mjesta na drugo u okviru iste kompanije. Po mišljenju GRETA-e, neke od mjera koje bi mogle unaprijediti situaciju tako što će omogućiti legalne radne migracije u Azerbejdžan uključuju eliminiranje zavisnosti radnika migranata od poslodavaca koji jedini mogu podnijeti prijavu za gore spomenutu jednogodišnju dozvolu, kao i smanjenje iznosa koji se plaća za pribavljanje jednogodišnje dozvole za rad.

(...)

121. (...) Racije i kontrole koje vrši Odjeljenje za suzbijanje trgovine ljudima (povremeno, zajedno sa Službom inspekcije rada i Konfederacijom preduzetnika Azerbejdžana) na gradilištima i drugim mjestima gdje se angažiraju radnici migranti do sada jedva da su dovele do otkrivanja žrtava trgovine ljudima. Odjeljenje za suzbijanje trgovine ljudima obaviješteno je o tvrdnjama o prinudnom radu, te je izvršilo pregled prostorija, ali nije identificiran nijedan slučaj trgovine ljudima u cilju radne eksploatacije.

(...)

162. Kako je navedeno u paragrafu 54, službenici za provođenje zakona i inspektori rada skloni su, navodno, da moguće slučajeve trgovine ljudima u svrhu radne eksploatacije vide kao radne sporove između radnika i poslodavca. Čini se da postoji konfuzija u vezi s tim šta su slučajevi trgovine ljudima u svrhu radne eksploatacije, a šta sporovi oko zarada i drugih aspekata uvjeta rada. Nedavno su, u nekim slučajevima,

PRESUDA ZOLETIĆ I OSTALI PROTIV AZERBEJDŽANA

azerbejdžanske vlasti, u saradnji s NVO, uspješno intervenirale (u vansudskom poravnanju) i osigurale da poslodavci radnicima migrantima isplate neisplaćene zarade. Međutim, GRETA ističe da tamo gdje situacija odgovara trgovini ljudima u cilju radne eksploatacije, a ne tiče se samo isplate zaostalih zarada, naknadu zarada bi trebalo osigurati, ali to nije dovoljno da se žrtve ovog ozbiljnog kršenja ljudskih prava obeštete za moralnu i materijalnu štetu koju su pretrpjele.

(...)

195. GRETA je obaviještena o takozvanom „SerbAz“ slučaju navodne transnacionalne trgovine ljudima u svrhu radne eksploatacije u Azerbejdžanu, u koju su bili uključeni muškarci iz Bosne i Hercegovine, Srbije i „Bivše Jugoslovenske Republike Makedonije“. Godine 2009, navodne žrtve prihvatile su ponudu da rade kao građevinski radnici u Azerbejdžanu, koju su dobili od kompanije „SerbAz Project Design and Construction LLC“ registrirane u Holandiji i Azerbejdžanu. Čini se da su odmah po dolasku u Azerbejdžan njihovi pasoši bili oduzeti i da su raspoređeni da rade na različitim gradilištima koje je čuvalo naoružano osiguranje. Nakon radnog vremena bili su zatvoreni, smješteni u vrlo lošim uvjetima, a zarade im nisu bile isplaćivane. Osim toga, radnici su navodno bili podvrgnuti visokim novčanim kaznama za „disciplinske prekršaje“, te zlostavljani fizički i psihički. NVO Astra iz Srbije objavila je izvještaj o ovom slučaju, prema kojem je troje radnika umrlo od srčanog udara, što nije bilo praćeno istragom. Prema Astri, nikakva istraga nije pokrenuta u Azerbejdžanu i odbačene su sve pritužbe protiv policije i tužilaštva zbog toga što nisu proveli istragu.

196. Tokom posjete Azerbejdžanu, delegacija GRETA-e postavila je pitanja o ovom slučaju na sastancima s predstavnicima Ministarstva unutrašnjih poslova i Državnog tužilaštva. Vlasti Azerbejdžana obavijestile su delegaciju da, nakon što je obavilo razgovor sa značajnim brojem radnika, Odjeljenje za suzbijanje trgovine ljudima zaključilo je da nije moguće prepoznati nijedan znak trgovine ljudima ili prinudnog rada. Nijedna osoba obuhvaćena ovim slučajem nije identificirana kao žrtva trgovine ljudima u Azerbejdžanu. Nekima od njih isplaćene su zarade koje im je kompanija dugovala (isplaćeno je ukupno četiri miliona eura) zahvaljujući intervenciji civilnog društva i azerbejdžanskih vlasti. U svojim komentarima na nacrt izvještaja, vlasti Azerbejdžana dodale su da je slučaj zaključen 27. aprila 2011, jer se smatralo da ne postoji ništa što bi potkrijepilo krivično gonjenje kompanije na osnovu članu 39.1.1. Zakona o krivičnom postupku. Također su izjavili da naknadno nije uložena nikakva pritužba od strane radnika i da je predstavka koju je u ime radnika uložila NVO Azerbejdžanski migracioni centar odbijena od strane Okružnog suda u Narimanovu, a Apelacioni sud u Bakuu potvrdio je ovu odluku 27. aprila 2011. GRETA podsjeća da je efektivna istraga preduvjet za uspješno ispunjenje obaveza strana ugovornica koje proizlaze iz odredbi Konvencije o materijalnom krivičnom pravu (Glava IV), kao i o istrazi, krivičnom gonjenju i procesnom pravu (Glava V), te da nije neophodno da moguća žrtva podnese tužbu da bi se pokrenula istraga i krivično gonjenje (vidjeti član 27. Konvencije).

C. Vijeće Evrope: Evropska komisija protiv rasizma i netolerancije (ECRI)

119. U nastavku su izneseni izvodi iz trećeg ECRI-jevog Izvještaja za Azerbejdžan (četvrti ciklus praćenja) (usvojen 23. marta 2011. i objavljen 31. maja 2011. godine).

PRESUDA ZOLETIĆ I OSTALI PROTIV AZERBEJDŽANA

77. Posebno kada je riječ o radnicima migrantima, da bi mogli da rade legalno, oni moraju imati važeću radnu dozvolu. Prema zakonski ustanovljenom sistemu, na poslodavcu je da provede formalnosti za pribavljanje potrebne radne dozvole i plati taksu u iznosu od AZN 1000 po dozvoli. Dozvole važe godinu dana i ne mogu se obnavljati više od četiri 25 puta. Taksa za obnavljanje dozvole također iznosi AZN 1000; u oba slučaja, ovaj iznos odražava namjeru vlasti da osigura da radnici migranti zamjenjuju domaće radnike samo tamo gdje postoji istinska potreba. Svaki poslodavac koji prekrši ova pravila može biti kažnjen visokim novčanim kaznama. ECRI napominje da, iako postojeći sistem ima pozitivnih strana u smislu da je jasan i čini poslodavce potpuno odgovornim za svoje radnje, mnogi izvori iz civilnog društva tvrde da u praksi postoje ozbiljne teškoće, naročito zbog toga što, zbog visokih troškova radne dozvole i vremena koje je potrebno da prođe da bi se radna dozvola pribavila ili obnovila, mnogi poslodavci pribjegavaju nezakonitim praksama zapošljavanja. Međutim, kada se radnici migranti protivzakonito zaposle, oni postaju podložni ozbiljnim zloupotrebama. Prijavljeni su slučajevi gdje su poslodavci svjesno angažirali radnike migrante bez radne dozvole, pa im zatim, na primjer, oduzimali pasoše i druge identifikacione dokumente, nametali im ekstremno teške uvjete rada, nisu im isplaćivali zarade, nisu im obezbjeđivali zdravstveno osiguranje ili su ograničavali njihovu slobodu kretanja – radnici bez legalnih dokumenata koji su, na primjer, bili primorani da žive na gradilištima na kojima su radili ili u kampovima koje su mogli napustiti samo uz odobrenje nadzornika kampa. S tim u vezi, ECRI podvlači da radnici migranti i članovi njihovih porodica, uključujući i one čiji status nije reguliran, moraju imati isto pravo kao državljani Azerbejdžana da ulože pritužbu i iskoriste efektivne pravne lijekove pred sudovima. Također je važno da inspektori rada nemaju obavezu po važećem zakonu da radnike u iregularnoj situaciji prijave imigracionim vlastima, te da se mogu fokusirati na mjere koje su neophodne da bi se ispravile zloupotrebe koje su izvršili poslodavci.

78. Osim toga, ECRI je obaviješten da svaki migrant bez dokumenata koga vlasti zaustave može bez odlaganja biti deportovan. Radi se o osobama koje obično ne poznaju materijalna pravila koja uređuju boravak u Azerbejdžanu; iako organ koji donese odluku o deportaciji ima obavezu da obavijesti osobu na koju se ta odluka odnosi o dostupnim pravnim lijekovima, bez pristupa pravnom savjetovanju ili pravnoj pomoći, ta osoba nema realnu mogućnost da pred sudom ospori mjeru deportacije prije nego što bude udaljena iz zemlje. Ovi problemi nisu ograničeni na osobe koje su nedavno ušle u zemlju, već se mogu ticati i radnika migranata koji su protivzakonito angažirani i koji se ne usuđuju kontaktirati inspekciju rada, pa čak i osoba koje žive u Azerbejdžanu nekoliko godina i koje se, iz ovog ili onog razloga, nalaze u iregularnoj situaciji. U ovom posljednjem slučaju, naročito, nepostojanje načina da se efektivno ospori mjera deportacije može imati ozbiljne posljedice po privatni i porodični život datih osoba.

D. Međunarodna organizacija rada

120. Komitet eksperata za primjenu konvencija i preporuka (CEACR) iznio je sljedeća zapažanja u vezi sa primjenom MOR-ove Konvencije br. 29 (usvojena 2010, objavljena na stotoj sjednici MOR-a (2011)):

Članovi 1(1), 2(1) i 25. Konvencije. Ranjivost radnika migranata u građevinskom sektoru. Komitet konstatira dopis od 1. septembra 2010, primljen od Međunarodne konfederacije sindikata (ITUC), koji sadrži komentare o primjeni Konvencije od strane Azerbejdžana. Također konstatira Vladin odgovor na ovaj dopis primljen 29. novembra 2010. godine.

PRESUDA ZOLETIĆ I OSTALI PROTIV AZERBEJDŽANA

ITUC-ov dopis sadrži navode u vezi sa situacijom oko 700 radnika iz Bosne i Hercegovine, Bivše Jugoslovenske Republike Makedonije i Srbije koji su radili na gradilištima kompanije SerbAz Design and Construction u Azerbejdžanu. ITUC se s tim u vezi poziva na izvještaje Ureda za demokratske institucije i ljudska prava (ODIHR) Organizacije za evropsku sigurnost i saradnju (OSCE), te ASTRE (Akcija protiv trgovine ljudima), NVO iz Srbije. Prema ovim navodima, radnici su vrbovani u Bosni i Hercegovini. Po dolasku u Azerbejdžan, nisu im osigurane radne dozvole, već su imali samo turističke vize; uz to, pasoše su morali predati poslodavcu. Bez identifikacionih dokumenata i boravišne dozvole, sloboda kretanja radnika bila je ograničena, a njihov težak položaj pogoršan je činjenicom da su morali živjeti na gradilištu, uz strogu zabranu njegovog napuštanja, podvrgnuti kažnjavanju, uključujući fizičko kažnjavanje, ITUC dalje tvrdi da su radnici živjeli u užasnim uvjetima, sa nedovoljno hrane i vode i bez adekvatne zdravstvene zaštite, što je dovelo do dva smrtna slučaja.

ITUC je izrazio stanovište da u ovom slučaju ima indicija prinudnog rada, što uključuje, između ostalog, upotrebu prijetnji i zloupotrebu teškog položaja radnika; prinudu; prevaru u vezi s uvjetima života i rada; fizičko kažnjavanje, visoke naknade za zapošljavanje; neisplaćivanje zarada; odbitke od zarade; oduzimanje dokumenata; nepostojanje radnih dozvola; ograničavanje slobode kretanja; nepostojanje regularnih ugovora o radu.

ITUC obavještava da je predstavnik OSCE-a posjetio gradilišta i potvrdio loše životne uvjete i očigledne prijetnje radnicima. Parlament Azerbejdžana također je obaviješten o situaciji i raspravljao je o ovom pitanju, što je koincidiralo sa podnošenjem godišnjeg izvještaja Nacionalnog koordinatora za suzbijanje trgovine ljudima Azerbejdžana, u kojem se, međutim, kaže da situacija srpskih i bosanskih radnika ne spada u nadležnost Azerbejdžana, jer su radnici ugovore o radu potpisali sa SerbAzom u svojim zemljama porijekla. Prema spomenutom ITUC-ovom dopisu, vlasti u Bosni i Hercegovini i Azerbejdžanu pokrenule su neke istrage; (...) Pripremljena je i žalba Ombudsmanu Azerbejdžana, a oko 500 radnika Bosne i Hercegovine spremalo je tužbu sudu u Azerbejdžanu zbog neisplaćenih zarada i drugih povreda prava radnika.

(...)

U svom odgovoru na komentare koje je podnio ITUC, Vlada je odbacila optužbe, navodeći da radnici SerbAza nisu uložili nikakvu direktnu žalbu Ministarstvu rada i socijalne zaštite stanovništva Republike Azerbejdžan u vezi sa povredom radnih prava. Dalje se tvrdi da je jedina informacija o povredi prava radnika primljena od NVO „Azerbejdžanski migracioni centar“, nakon čega je provedena odgovarajuća istraga Državnog inspektorata za rad. Na osnovu te istrage, „utvrđeno je da su neki stručnjaci iz nekoliko stranih zemalja bili na poslovnom putovanju“ za tu kompaniju. Konačno, Vlada obavještava da kompanija SerbAz nije pribavila nijednu pojedinačnu radnu dozvolu za strane radnike (...).

PRAVO

I. OBIM PREDMETA

121. Na početku, zbog činjenice da podnosioci predstavke u prvobitnoj predstavci nisu jasno izrazili svoje pritužbe na osnovu Konvencije (uporediti, *mutatis mutandis*, *S.M. protiv Hrvatske* [VV], br. 60561/14, stav 335, 25. juni 2020), te da je Država uložila prigovor u vezi sa obimom ovog predmeta

(vidjeti paragrafe 122 i 123 dolje), Sud smatra da je neophodno prvo se pozabaviti ovim pitanjima.

122. U svojim komentarima na podneske podnosioca predstavke, tužena Država tvrdila je da, dok su tvrdnje same Države „zasnovane na činjenicama predmeta kako se pojavljuju u materijalima u spisu predmeta“, podnosioci predstavke su u svojim podnescima iznijeli nove činjenice koje nisu „potkrijepljene materijalima u spisu predmeta“. Sud smatra da ova tvrdnja predstavlja argument da su podnesci podnosioca predstavke izašli iz obima prvobitne predstavke.

123. Osim toga, u njihovim komentarima na podneske treće strane, Vlade Bosne i Hercegovine, tužena Država tvrdila je da tvrdnje treće strane „izlaze iz obima ove predstavke i moraju se odbaciti“. Tužena Država smatrala je, posebno, da je treća strana „pokušala da zamijeni argumente podnosioca predstavke vlastitim argumentima i da podnese nove činjenice i argumente koji su navodno u vezi s ovim predmetom“, te da je „komentirala činjenice i osnov predmeta oslanjajući se na ishod postupka provedenog mnogo kasnije u odnosu na datum podnošenja ove predstavke“. Tužena Država konstatirala je da, iako se čini da su neki od podnosioca predstavke učestvovali u postupku vođenom u Bosni i Hercegovini, te su morali imati pristup dokumentarnim materijalima u vezi s tim postupkom i mogli su ga stoga podnijeti Sudu sami, oni su odlučili da to ne urade.

124. Sud ponavlja da je, u smislu člana 32. Konvencije, obim predmeta „upućenog“ Sudu u vršenju prava na individualnu predstavku određen pritužbom podnosioca predstavke. Pritužba se sastoji od dva elementa: činjeničnih tvrdnji i pravnih argumenata (vidjeti *Radomilja i drugi protiv Hrvatske* [GC], br. 37685/10 i 22768/12, stav 126, 20. mart 2018). Prema načelu *jura novit curia*, Sud nije vezan pravnim osnovom na koji se poziva podnosilac predstavke na osnovu Konvencije i njenih protokola, već ima ovlaštenje da odluči kako će pravno okarakterizirati činjenice sadržane u pritužbi, nakon što ih ispita na osnovu drugih članova ili odredbi Konvencije u odnosu na one na koje se poziva podnosilac predstavke (*ibid.*, vidjeti i, između ostalog, *Molla Sali protiv Grčke*, br. 20452/14, stav 85, 19. decembar 2018).

125. Sud ne može, međutim, zasnivati svoju odluku na činjenicama koje nisu obuhvaćene pritužbom, što znači da, iako Sud ima nadležnost da razmotri okolnosti koje su predmet pritužbe u svjetlu Konvencije u cjelini, ili da „posmatra činjenice na drugačiji način“, on je ipak ograničen činjenicama koje je podnosilac predstavke iznio u svjetlu domaćeg prava. Međutim, to ne sprečava podnosioca predstavke da razjasni ili obrazloži svoje prvobitne

tvrdnje tokom postupka prema Konvenciji. Sud mora u obzir uzeti ne samo originalnu predstavku, već i dodatne dokumente čija je svrha da originalnu predstavku upotpune tako što će otkloniti sve prvobitne omaške ili nejasnoće. Isto tako, Sud može razjasniti ove činjenice po službenoj dužnosti (vidjeti *Radomilja i ostali*, gore naveden, stavovi 121-22 i 126).

126. U ovom predmetu, u svojoj prvobitnoj predstavi Sudu, podnosioci predstavke iznijeli su opis svoje verzije događaja (kako je opisano u paragrafima 5-11 gore) i dostavili dokumente u vezi s domaćim parničnim postupkom koji su pokrenuli. Požalili su se, između ostalog, da su odvedeni u Azerbejdžan od strane Serbaza i da su bili „podvrgnuti prinudnom radu“, što predstavlja povredu domaćeg i međunarodnog prava, da su radili bez ugovora i bez radnih dozvola, da su im dokumenti bili oduzeti, da im je sloboda kretanja bila ograničena, i da im od maja 2009. nisu isplaćivane zarade. Podnosioci predstavke su se dalje požalili da domaći sudovi nisu valjano ocijenili njihove pritužbe, te da presude domaćih sudova nisu bile obrazložene. Također su se požalili da domaći sudovi nisu zaštitili njihove materijalne interese, kao i da nisu razmatrali pitanje nematerijalne štete koju su podnosioci predstavke pretrpjeli. Pozvali su se na član 6. Konvencije, član 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju i član 2. Protokola br. 4. uz Konvenciju.

127. Dana 6. jula 2017, tužena Država obaviještena je o pritužbama podnosioca predstavke, i upućena su joj pitanja po članovima 4, stav 2. i 6. Konvencije, te članu 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, a ostatak predstavke proglašen je neprihvatljivim. U vezi s članom 4, stav 2. Konvencije, Državi su upućena pitanja o tome da li je bilo povrede te odredbe po osnovu toga što Država nije ispunila svoje pozitivne obaveze koje prema ovoj odredbi ima.

128. S tim u vezi, imajući vrhovno ovlaštenje da pravno okarakterizira činjenice predmeta na osnovu načela *jura novit curia*, Sud smatra da podnesci podnosioca predstavke u njihovoj prvobitnoj predstavi, u materijalnom smislu, predstavljaju pritužbu po članu 4, stav 2. Konvencije, iako se podnosioci predstavke nisu izričito pozvali na tu odredbu. Država nije iznijela nijedan eksplicitan prigovor u tom smislu i, sasvim suprotno, prihvatila je da trgovina ljudima i prinudni i obavezni rad čine „predmet pritužbi podnosioca predstavke“.

129. Potom, u svojim komentarima na podneske Države, podnosioci predstavke naveli su da član 4. Konvencije zahtijeva od država članica da kazne i efektivno krivično gone sve radnje koje su u suprotnosti s ovim članom, uz svoje ostale pozitivne obaveze, kao što je usvajanje zakonskog i upravnog okvira koji te radnje zabranjuje i kažnjava. Odgovarajući naročito na prigovor Države da podnosioci predstavke nisu iscrpli domaće pravne

lijekove, jer nisu podnijeli krivičnu prijavu koja se odnosi na njihove pritužbe u vezi sa prinudnim radom i trgovinom ljudima (vidjeti paragraf 171 dolje), podnosioci predstavke pozvali su se na član 265.5. ZKP-a, prema kojem parnični sudovi imaju obavezu da obavijeste tužilačke organe ako, nakon što razmotre tužbu u parničnom postupku, utvrde da u radnjama stranki u sporu ili drugih lica postoje elementi krivičnog djela. Također su napomenuli da domaći organi nisu propisno istražili njihove navode, iako su bili „dobro upoznati“ sa njima (vidjeti paragraf 172 dolje).

130. U svjetlu opisanog, Sud smatra da se prigovor Države, sumiran u paragrafu 122 gore, može razumjeti kao tvrdnja da je obim suštinske pritužbe podnosioca predstavke prema članu 4, stav 2. Konvencije, kako je prvo navedeno u prvobitnoj predstavi, ograničen samo na pitanje pravičnosti parničnog postupka, a da naknadno istaknute tvrdnje u vezi sa neprimjenjivanjem krivičnopravnih mehanizama zaštite od strane tužene Države predstavljaju nova pitanja koja izlaze iz obima ovog predmeta, zbog čega nije moguće da ih Sud razmatra.

131. Međutim, Sud ne može prihvatiti ovaj argument u ovom predmetu. Tačno je da se tvrdnje koje su podnosioci predstavke iznijeli u svojoj prvobitnoj predstavi tiču, između ostalog, različitih okolnosti u vezi sa navodnim prinudnim ili obaveznim radom i trgovinom ljudima kojima su bili podvrgnuti, i njihova pritužba izričito se odnosi samo na za njih nepovoljnu odluku domaćih parničnih sudova, ne spominjući nikakve krivične žalbe, niti dužnost Države da pokrene i provede efektivnu krivičnu istragu. Ipak, „činjenični podnesci“ koji čine suštinu pritužbe po članu 4, stav 2, kako tvrde podnosioci predstavke i kako proizlazi iz prvobitne predstavke, ocijenjeni u cijelosti ticali su se, kao prvo, postupanja koje navodno predstavlja prinudni rad i trgovinu ljudima i, kao drugo, u općenitijim crtama, navodnog propuštanja Države da preduzme efektivnije korake u vezi s njihovim pritužbama na takvo postupanje. Po mišljenju Suda, naknadni podnesci podnosioca predstavke, iako vrlo kratki, predstavljaju obrazloženje ove pritužbe, pri čemu su oni također naveli propuštanje domaćih vlasti da primijene krivičnopravne mehanizme zaštite. Drugim riječima, dodatni pravni argumenti izneseni u podnesku podnosioca predstavke predstavljaju razradu argumenata koji su predstavljeni u prvobitnoj pritužbi na osnovu činjenica iznesenih u predstavi.

132. Osim toga, u vezi s pritužbom prema članu 4, stav 2. Konvencije, naročito, Sud konstatira da opći okvir pozitivnih obaveza prema tom članu uključuje: (1) dužnost da se ustanovi zakonodavni i upravni okvir koji zabranjuje i kažnjava postupanje koje je u suprotnosti sa tom odredbom; (2)

dužnost, u određenim okolnostima, preduzimanja operativnih mjera zaštite žrtava ili mogućih žrtava od takvog postupanja; i (3) procesnu obavezu provođenja istrage u vezi sa situacijama koje potencijalno mogu predstavljati takvo postupanje (vidjeti paragrafe 182 *et seq.* dolje). Razmotrivši tvrdnje podnosioca predstavke, Sud konstatira da, iako su se pozvali na dužnost Države da ustanovi relevantan zakonodavni i upravni okvir, oni nisu iznijeli nikakve konkretne argumente u vezi sa nedostacima u zakonodavnom i upravnom okviru koji je postojao u tuženoj Državi u relevantno vrijeme. Također, oni nisu tvrdili da vlasti nisu preduzele operativne mjere u vrijeme kad su bili izloženi navodnom postupanju na koje se njihova pritužba odnosi. Njihovi argumenti, iako kratki, ticali su se samo propuštanja domaćih vlasti i sudova da efektivno razmotre i istraže njihove navode.

133. Prema tome, Sud smatra da obim predmeta koji ima pred sobom, u smislu njegove pravne karakterizacije, uključuje pravna pitanja na osnovu članova 4, stav 2. i 6. Konvencije i člana 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju. Naročito što se tiče pritužbe na osnovu člana 4, stav 2. Konvencije, njen obim u ovom predmetu tiče se navodnog propuštanja tužene Države da ispuni svoju procesnu obavezu da istraži navode za potencijalnu trgovinu ljudima i prinudni i obavezni rad. Stoga je suštinski riječ o procesnom pitanju.

134. Taj zaključak ne dovodi u pitanje dalju ocjenu i zaključak o stvarnoj primjenljivosti i području zaštite garantirane Konvencijom za djela na koja se odnosi pritužba podnosioca predstavke (uporediti, *mutatis mutandis*, *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stav 229).

135. Što se tiče prigovora Države u vezi s podnescima koje je iznijela treća strana, Sud konstatira da Država nije osporila tačnost dokumenata koje je dostavila treća strana, već je samo uložila prigovor na to da Sud te dokumente razmotri. Sud ponavlja, u tom smislu, da on mora uzeti u obzir ne samo prvobitnu predstavku, već i sve dodatne dokumente, te da čak može po službenoj dužnosti razjašnjavati činjenice (vidjeti paragraf 125 gore). Osim toga, u skladu sa svojim širokim poljem slobodne procjene u ovom smislu, Sud će donijeti zaključke na osnovu slobodne ocjene svih dokaza, uključujući zaključke koji mogu proizaći iz činjenica i podnesaka stranaka (vidjeti *Merabishvili protiv Gruzije* [VV], br. 72508/13, stav 315, 28. novembar 2017). Sud također uzima u obzir poseban kontekst ovog predmeta, koji uključuje pitanja u vezi s navodnom prekograničnom trgovinom ljudima, što također dovodi do pitanja efektivne saradnje između relevantnih organa uključenih država (vidjeti paragraf 119 dolje). Sud smatra da određeni podnesci i dokumenti koje je iznijela treća strana, naročito oni opisani u paragrafima 35-59 gore, imaju neposredan značaj za činjenična i pravna

pitanja koja spadaju u obim ovog predmeta i, štaviše, uklanjaju određene činjenične greške i nejasnoće u podnescima podnosilaca predstavke, kao i u podnescima tužene Države, a koji nisu sadržali nijedan relevantan dokument. Ti podnesci i dokumenti naročito razjašnjavaju određena činjenična pitanja u vezi s pitanjima navodnog neispunjenja pozitivnih obaveza iz člana 4, stav 2. Konvencije od strane tužene Države, što je pitanje koje spada u obim ovog predmeta. Prema tome, oni se moraju uzeti u obzir.

136. Konačno, što se tiče informacija u vezi s krivičnim postupcima vođenim u Bosni i Hercegovini i presuda donesenih u tim postupcima nakon što je ova predstavka već bila podnesena Sudu, Sud konstatira da, iako se ove presude pozivaju na relevantne činjenice, ocjene i zaključci do kojih se došlo u tim postupcima nisu predmet razmatranja Suda u ovom predmetu. U okviru obima ovog predmeta, Sud je pozvan da razmatra samo pritužbe iznesene protiv tužene Države koje odgovaraju vremenskom periodu prije datuma podnošenja ove predstavke Sudu.

II. NAVODNA POVREDA ČLANA 4, STAV 2. KONVENCIJE

137. Pozivajući se na član 6. Konvencije, član 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju i, u materijalnom smislu, na član 4, stav 2. Konvencije, podnosioci predstavke pritužili su se da su bili žrtve prinudnog rada i trgovine ljudima, da su u Azerbejdžanu radili bez ugovora i radne dozvole, da su im pasoši bili oduzeti, da im je poslodavac ograničavao slobodu kretanja, te da im zarade nisu isplaćivane počev od maja 2009. godine do njihovog napuštanja Azerbejdžana. Dalje su se pritužili da tužena Država nije ispunila svoju procesnu obavezu prema Konvenciji i da su domaći sudovi koji su razmatrali njihove pritužbe donijeli neobrazložene presude.

138. Razmotrivši okolnosti na koje su se podnosioci predstavke pritužili i način na koji su njihove pritužbe formulirane, Sud smatra da je primjereno da pritužbe podnosilaca predstavke razmotri samo na osnovu člana 4, stav 2. Konvencije (za sličan pristup vidjeti, na primjer, *T.I. i drugi protiv Grčke*, 40311/10, stav 97, 18. juli 2019). Član 4, stav 2. Konvencije glasi:

2. Ni od koga se ne može zahtijevati da obavlja prinudni ili obavezni rad.

A. Prihvatljivost

1. Status žrtve

139. Sud konstatira da Država nije osporila status žrtve podnosilaca predstavke. Međutim, ovo jeste pitanje koje spada u nadležnost Suda i koje on nije spriječen ispitati po vlastitoj volji (vidjeti *Satakunnan Markkinapörssi*

Oy and Satamedia Oy protiv Finske [VV], br. 931/13, stav 93, 27. juni 2017). Da bi mogao da podnese predstavku, na osnovu člana 34, podnosilac predstavke mora biti u stanju da pokaže da je „direktno pogođen“ mjerom koja je predmet pritužbe (vidjeti *Tănase protiv Moldavije* [VV], br. 7/08, stav 104, ESLJP 2010, i *Lambert i drugi protiv Francuske* [VV], br. 46043/14, stav 89, ECHR 2015 (izvodi)).

140. Sud konstatira da kopije strana pasoša koje su podnijela dva podnosioca predstavke sadrže samo nečitljive slike nečega što može biti azerbejdžanska viza, da četiri podnosioca predstavke nisu dostavili nikakve kopije svojih pasoša ili nekog drugog putnog dokumenta, te da je trinaest ostalih podnosilaca podnijelo kopije svojih pasoša bez ijedne stranice koja sadrži azerbejdžansku vizu ili ulazni i izlazni pečat Azerbejdžana. Ni u jednom trenutku tokom postupka pred Sudom ovih devetnaest radnika nije dalo nikakvo objašnjenje za nedostavljanje jasnog dokumentarnog dokaza da su bili u Azerbejdžanu, niti je dostavilo makar konkretnije informacije u vezi s tačnim vremenskim periodima tokom kojih je svaki od njih radio u Azerbejdžanu. Stoga, postavlja se pitanje da li su ovi podnosioci adekvatno potkrijepili svoje tvrdnje da su bili žrtve navodne povrede.

141. Sud u tom smislu konstatira da su svi podnosioci predstavke, uključujući prethodno spomenutu devetnaesticu, predočili sažetu verziju događaja, koja jeste kratka i nedostaju joj individualizirani činjenični detalji (vidjeti paragrafe 5-9 gore). Na domaćem nivou, svi oni bili su stranke u relevantnim sudskim postupcima (vidjeti paragrafe 18-54 gore) i domaći sudovi nikad nisu osporili tvrdnju podnosilaca predstavke da su svi oni radili u Azerbejdžanu. Osim toga, tuženi u ovim postupcima, Serbaz, nije tvrdio da ijedan podnosilac predstavke nije bio među radnicima „privremeno raspoređenim“ u Azerbejdžanu, niti je Država izričito tvrdila da ijedan podnosilac predstavke nije bio u Azerbejdžanu.

142. Razmotrivši prethodno navedeno, Sud smatra da svi podnosioci predstavke mogu da tvrde da su žrtve navodne povrede.

2. Primjenljivost člana 4, stav 2. Konvencije

(a) Podnesci stranaka

143. Kako je gore konstatirano, Država je prihvatila da trgovina ljudima i prinudni i obavezni rad čine „predmet pritužbi podnosilaca predstavke“. Međutim, iako nije izričito uložila prigovor po pitanju primjenljivosti, Država je iznijela tvrdnje koje suštinski mogu da se razumiju kao dokazivanje da član 4, stav 2. Konvencije nije primjenjiv na te pritužbe. Naročito, Država tvrdi da

podnosioci predstavke nisu iznijeli „dokazivu tvrdnju“ u vezi s uvjetima svog rada. Vlada je tvrdila da podnosioci predstavke nisu iznijeli nikakav dokaz u vezi sa svojim navodima bilo pred domaćim sudovima, bilo pred ovim Sudom, makar u vidu fotografija ili videozapisa njihovih navodnih uvjeta života i rada. Njihove pritužbe bile su ograničene na neodređene i općenite izjave i nisu dostavili detaljan opis navodnih događaja kako bi „pojasnili prirodu i stepen njihovih problema“. Podnosioci predstavke nisu čak dostavili ni detaljne informacije o datumima njihovog dolaska i odlaska iz Azerbejdžana. Što se tiče pisma Danskog vijeća za izbjeglice, Država je tvrdila da vrijeme u koje je organizacija navodno dostavila humanitarnu pomoć migrantima (novembar 2009) „nije odgovaralo“ navodu da su, do novembra 2009, podnosioci predstavke napustili Azerbejdžan i, osim toga, ne precizira „kategoriju migranata“ i njihova imena. Zatim, Država je tvrdila da podnosioci predstavke domaćim sudovima nisu podnijeli kopiju ASTRA-inog Izvještaja.

144. Podnosioci predstavke ponovili su svoju tvrdnju da su bili podvrgnuti trgovini ljudima i prinudnom radu i naveli da su podnijeli relevantne dokaze, uključujući ASTRA-in Izvještaj, Sudu i domaćim sudovima.

(b) Komentari treće strane

145. Treća strana, Vlada Bosne i Hercegovine, tvrdila je da dostupni materijali i izvještaji sadrže dovoljno elemenata koji potkrepljuju tvrdnje podnosilaca predstavke. Osim toga, uzimajući u obzir težak položaj u kojem su se podnosioci predstavke našli, kao što je navodno ograničavanje njihove slobode kretanja i navodno ograničeni kontakti sa vanjskim svijetom, neposjedovanje pasoša ili drugih dokumenata zbog čega su bili u strahu od vlasti, nadzor od strane čuvara, i nedostatak novca, bilo bi objektivno teško za podnosiocima predstavke u to vrijeme da prikupljaju fizičke dokaze koji bi potkrijepili njihove navode.

(c) Ocjena Suda

(i) Pojam prinudnog ili obaveznog rada i trgovine ljudima

146. Engleska riječ *labour* često se koristi u užem smislu da označi manuelni rad, ali također ima i šire značenje francuske riječi *travail*, a to je značenje koje treba usvojiti u ovom kontekstu. Sud nalazi potvrdu toga u definiciji iz člana 2, 1. Konvencije br. 29 („svaki rad ili služba“ / *all work or service, tout travail ou service*), u članu 4, stav 3(d) Evropske konvencije („rad ili služba“ / *any work or service, tout travail ou service*), te u samom

nazivu Međunarodne organizacije rada (*International Labour Organisation / Organisation Internationale du Travail*), čije aktivnosti ni na koji način nisu ograničene na sferu manualnog rada (vidjeti *Van der Mussele protiv Belgije*, 23. novembar 1983, stav 33, Serija A br. 70, i *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stav 282).

147. Izraz „prinudni rad“ asocira na fizičku ili psihičku prinudu. Što se tiče izraza „obavezni rad“, on se ne može odnositi na baš svaki oblik zakonite prinude ili obaveze. Na primjer, ne može se smatrati da rad koji se obavlja pri izvršenju slobodno zaključenog ugovora spada u polje primjene člana 4. Konvencije samo na osnovu toga što je jedna od strana dogovorila sa drugom da obavi neki posao, te će biti kažnjena ako svoje obećanje ne ispuni. Ono što mora postojati je rad „koji se [...] pod prijetnjom bilo kakve kazne“, a koji se obavlja protiv volje osobe koja ga obavlja, to jest, rad za koji se ta osoba „nije dobrovoljno ponudila“. U predmetu *Van der Mussele* (gore naveden), Sud je utvrdio da argumentu u vezi s „ranijim pristankom“ podnosioca predstavke treba dati „relativnu težinu“, te se stoga odlučio za pristup koji uzima u obzir sve okolnosti slučaja. Naročito, primijetio je da se u određenim slučajevima ili okolnostima, data „usluga ne može tretirati kao dobrovoljno prihvaćena unaprijed“ od strane pojedinca. Prema tome, punovažnost pristanka mora se cijeliti u svjetlu svih okolnosti nekog predmeta (vidjeti *Chowdury i drugi protiv Grčke*, br. 21884/15, stav 90, 30. mart 2017).

148. Izraz „prinudni ili obavezni rad“ iz člana 4. Konvencije ima za cilj da pruži zaštitu od slučajeva ozbiljnog iskorištavanja, nezavisno od toga da li su, u određenim okolnostima nekog predmeta, ti slučajevi povezani s posebnim kontekstom trgovine ljudima (vidjeti *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stav 300).

149. U predmetu *Chowdury i drugi* (gore naveden), Sud je razmatrao pojam „pristanka“, naglašavajući da, „kad poslodavac zloupotrijebi svoja ovlaštenja ili iskorištava položaj bespomoćnosti svojih radnika kako bi ih izrabljivao, oni se ne nude za rad dobrovoljno“. Prema tome, Sud je nadalje naglasio da „prethodni pristanak žrtve nije dovoljan da se isključi karakterizacija rada kao prinudnog rada“ i da je „pitanje nudi li se neka osoba za rad dobrovoljno činjenično pitanje koje se mora ispitati u svjetlu svih relevantnih okolnosti nekog predmeta“ (vidjeti *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stav 285).

150. Da bi objasnio pojam „prinudnog ili obaveznog rada“ u smislu značenja člana 4, stav 2. Konvencije, Sud naglašava da rad koji se od neke osobe zahtijeva pod prijetnjom „kazne“ ne predstavlja nužno „prinudni ili obavezni rad“ koji se ovom odredbom zabranjuje. Posebno se mora uzeti u

obzir priroda i količina aktivnosti o kojoj je riječ. Ove okolnosti omogućavaju da se razlikuje „prinudni rad“ od rada koji se osnovano može zahtijevati po osnovu porodične pomoći ili suživota. U tom smislu, Sud se u predmetu *Van der Mussele* (gore naveden) naročito pozvao na pojam „nesrazmjernog tereta“ kada je utvrđivao da li je advokatski pripravnik bio izložen prinudnom radu kada se od njega tražilo da postupa, tj. da besplatno zastupa klijente kao dodijeljeni branilac (vidjeti *Chowdury i drugi*, gore naveden, stav 91).

151. Pojam „kazne“ treba razumjeti u širokom smislu, što potvrđuje korištenje izraza „bilo kakva kazna“. „Kazna“ može označavati i fizičko nasilje ili ograničavanje, ali može biti i suptilnijeg oblika, psihičke prirode, kao što su prijetnje potkazivanjem žrtava policiji ili imigracionim vlastima ako je njihov imigracioni status nezakonit (vidjeti *C.N. i V. protiv Francuske*, br. 67724/09, stav 77, 11. oktobar 2012; *Tibet Mentesh i drugi protiv Turske*, br. 57818/10 i 4 drugi, stav 67, 24. oktobar 2017; i *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stav 284).

152. Sud smatra da je trgovina ljudima, po samoj svojoj prirodi i cilju iskorištavanja, zasnovana na vršenju atributa prava vlasništva. Trgovina ljudima ljudska bića tretira kao robu koja se kupuje i prodaje i stavlja u prinudni rad, često uz malu ili nikakvu zaradu, obično u industriji seksa, ali i u drugim oblastima. Ona podrazumijeva strogi nadzor nad aktivnostima žrtava, čije je kretanje često ograničeno. Podrazumijeva upotrebu nasilja i prijetnji prema žrtvama, koje žive i rade u lošim uvjetima. U eksplanatornom izvještaju uz Konvenciju Vijeća Evrope za borbu protiv trgovine ljudima trgovina ljudima se opisuje kao savremen oblik trgovine robljem koja je u prošlosti postojala širom svijeta (vidjeti *Rantsev protiv Kipra i Rusije*, br. 25965/04, stav 281, ESLJP 2010 (izvodi), i *M. i ostali protiv Italije i Bugarske*, br. 40020/03, stav 151, 31. juli 2012).

153. Nema sumnje da trgovina ljudima ugrožava ljudsko dostojanstvo i osnovne slobode žrtava, te se ne može smatrati spojivom s demokratskim društvom i vrijednostima iznesenim u Konvenciji. Imajući u vidu posebna svojstva Konvencije kao ugovora o ljudskim pravima, te činjenicu da je ona živi instrument koji se mora tumačiti u okviru današnjih uvjeta, postoje dobri razlozi za prihvatanje tvrdnje da je opća pojava trgovine ljudima u suprotnosti s duhom i svrhom člana 4. i stoga spada u opseg garancija koje pruža ta odredba (vidjeti *S.M. protiv Hrvatske*, citirano gore, stavovi 292 i 303).

154. Iako se član 4. Konvencije odnosi samo na tri pojma, naime, ropstvo i služenje u članu 4, stav 1, te prinudni ili obavezni rad u članu 4, stav 2, Sud ponavlja da, kako je objašnjeno u presudi Velikog vijeća u predmetu *S.M. protiv Hrvatske*, pojam trgovine ljudima, u svim svojim mogućim oblicima,

spada u područje primjene člana 4. Konvencije posmatranog u cjelini (*ibid.*, stavovi 286-97 i 303). Prema tome, pojam trgovine ljudima u svrhu prinudnog ili obaveznog rada spada u područje primjene člana 4, stav 2. Konvencije.

155. Sporno ponašanje može otvoriti pitanje trgovine ljudima po članu 4. Konvencije samo ako su prisutni svi sastavni elementi (radnja, sredstvo, svrha) međunarodne definicije trgovine ljudima. Drugim riječima, držeći se načela skladnog tumačenja Konvencije i ostalih instrumenata međunarodnog prava, i u svjetlu činjenice da sama Konvencija ne definira pojam trgovine ljudima, nije moguće neko ponašanje ili situaciju okarakterizirati kao trgovinu ljudima ako ne ispunjava kriterije ustanovljene za tu pojavu u međunarodnom pravu. Iz perspektive člana 4. Konvencije, pojam trgovine ljudima uključuje trgovinu ljudskim bićima, i nacionalnu i transnacionalnu, nezavisno od toga da li je povezana s organiziranim kriminalom, u mjeri u kojoj su prisutni sastavni elementi međunarodne definicije trgovine ljudima iz Konvencije Vijeća Evrope za borbu protiv trgovine ljudima i Protokola za prevenciju, suzbijanje i kažnjavanje trgovine ljudskim bićima, naročito ženama i djecom koja dopunjuje Konvenciju Ujedinjenih nacija protiv transnacionalnog organiziranog kriminala. Takvo postupanje ili takva situacija trgovine ljudima tada spada u područje primjene člana 4. Konvencije (*ibid.*, stavovi 289-90, 296-97 i 303).

(ii) *Da li su okolnosti ovog predmeta otvorile pitanje po članu 4, stav 2. Konvencije*

156. U pogledu primjenjivosti zaštite iz člana 4. u odnosu na pitanja koja su predmet pritužbe u ovom predmetu, Sud konstatira da, kada je pritužba podnosilaca predstavke suštinski procesne prirode, kao u ovom predmetu, on mora ispitati da li su, u okolnostima konkretnog predmeta, podnosioci predstavke iznijeli dokazive tvrdnje odnosno da li su postojali dokazi *prima facie* o tome da su bili podvrgnuti takvom zabranjenom postupanju. To suštinski odgovara pristupu Suda u drugim predmetima koji se odnose, konkretno, na član 3. Konvencije. Zaključak o tome da li je nastala procesna obaveza domaćih vlasti mora se zasnivati na okolnostima koje su prevladavale u vrijeme kada su izneseni relevantni navodi ili kada su dokazi *prima facie* o postupanju u suprotnosti s članom 4. dostavljeni vlastima (vidjeti, *mutatis mutandis*, *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stavovi 324-25, uz ostale pobrojane reference).

157. Sud također ponavlja da je pitanje da li određena situacija uključuje sve sastavne elemente „trgovine ljudima“ i/ili otvara li zasebno pitanje prinudnog ili obaveznog rada činjenično pitanje koje se mora ispitati u svjetlu

svih relevantnih okolnosti nekog predmeta (vidjeti *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stav 303 (iv), i *Chowdury i drugi*, gore naveden, stav 101).

158. Sud konstatira da se pritužbe u vezi sa situacijom u Serbazu generalno odnose na period približno od maja do novembra 2009. godine. Iako podnosioci predstavke nisu dostavili tačne datume svog dolaska i odlaska iz Azerbejdžana, iz dostupnih dokumenata u spisu predmeta (vidjeti paragraf 20 gore), kao i na osnovu navoda podnosioca predstavke da je većina njih boravila u Azerbejdžanu tokom perioda od šest ili više mjeseci, te informacije o dužini boravka (šest i više mjeseci) u dopisu Odjeljenja za suzbijanje trgovine ljudima od 18. novembra 2010. (vidjeti paragraf 49 gore) koja to potkrepljuje, čini se da period tokom kojeg su podnosioci predstavke radili u Azerbejdžanu odgovara, u cjelini ili makar djelimično, periodu u odnosu na koji su pritužbe iznesene.

159. Podnosioci predstavke požalili su se pred domaćim građanskim sudovima da su im za vrijeme boravka u Azerbejdžanu bili oduzeti pasoši, da za njih nisu pribavljene radne dozvole, da su im uvjeti života bili loši i nehigijenski, da nisu imali pristup odgovarajućoj zdravstvenoj zaštiti, da im je poslodavac ograničavao slobodu kretanja, da im nisu bile isplaćene zarade i da su bili podvrgnuti kažnjavanju u vidu novčanih kazni, prebijanja i zatvaranja.

160. Sud konstatira da su činjenični podnesci podnosioca predstavke pred domaćim sudovima i Sudom uopćeno kratki i ne daju detaljne podatke o svakom podnosiocu, ili makar o nekim podnosiocima predstavke. Ipak, dostavljeni opći opis uvjeta života i rada, koliko god oskudan bio u parničnoj tužbi podnosioca predstavke, ukazivao je na nekoliko indikatora postupanja koje je u suprotnosti s članom 4. Konvencije.

161. Osim toga, podnosioci predstavke također su se pozvali, i pred domaćim sudovima i pred Sudom, na dodatni materijal koji potkrepljuje njihove tvrdnje, konkretno, na ASTRA-in Izvještaj, čija sadržina daje detaljniji opis iznesenih navoda o postupanju prema radnicima od strane Serbaza, i sadrži dodatne informacije u pogledu moguće situacije prinudnog ili obaveznog rada i trgovine ljudima. Sud smatra da su domaći sudovi u dovoljnoj mjeri bili obaviješteni o postojanju i sadržini ASTRA-inog Izvještaja.

162. ASTRA-in Izvještaj dao je više detalja i dodatne informacije u vezi s navodima podnosioca predstavke, naročito u pogledu, između ostalog, okolnosti pod kojima su radnici angažirani u svojim domovinama, nepostojanja ne samo radnih, već i boravišnih dozvola, navodnog prinudnog

rada čak i kad su radnici bili bolesni, navodnih prijetnji da će radnike uhapsiti lokalna policija ako napuste smještaj bez pasoša i dozvole poslodavca, navodno neadekvatne ishrane, navodno neumjerenog prekovremenog rada, i nekoliko navodnih incidenata kada je navodno bila upotrijebljena sila i zatvaranje radnika.

163. Mada se u ASTRA-inom Izvještaju izričito kaže da njegova sadržina predstavlja „inicijalne informacije“, ta sadržina zasnovana je na izjavama radnika koji su navodno bili u istoj ili sličnoj situaciji kao podnosioci predstavke tokom istog perioda (vidjeti paragraf 103 *et seq.* gore), a ti iskazi možda uključuju iskaze nekih od podnosilaca predstavke. Tačno je da jedan NVO izvještaj sam po sebi ne može imati značajnu dokaznu vrijednost bez dalje istrage. Međutim, imajući u vidu polje ekspertize NVO uključenih u izradu ovog izvještaja, a to je pomoć radnicima migrantima i borba protiv trgovine ljudima, informacije *prima facie* koje on sadrži potkrepljuju tvrdnje podnosilaca predstavke.

164. Sud primjećuje da postoje neke očigledne moguće nedosljednosti između izjava podnosilaca predstavke i izjava iz ASTRA-inog Izvještaja, kao i neke interne nedosljednosti u izjavama u ASTRA-inom Izvještaju. Na primjer, iako su podnosioci predstavke naveli da nisu uopće bili plaćeni od maja 2009, u jednom dijelu ASTRA-inog Izvještaja kaže se da je do potpune obustave isplate zarada došlo u oktobru 2009, ali kasnije se kaže da je do toga došlo u maju 2009. (vidjeti paragrafe 103 i 110 gore). U ASTRA-inom Izvještaju se na nekoliko mjesta kaže da su radnici bili plaćeni manje nego što im je obećano, da neki radnici „zarade nikad nisu uspjeli povratiti“, ali ipak, po odlasku iz Azerbejdžana, radnicima su plaćeni neki iznosi. Uprkos tome, Sud smatra da su okolnosti svakog pojedinačnog radnika mogle biti različite i da je, uprkos nekim nedosljednostima u sažecima izjava, ukupna sadržina navoda podnosilaca predstavke i navoda sadržanih u ASTRA-inom Izvještaju u cjelini konzistentna, kada je riječ o neplaćanju ili kašnjenju u isplati zarada i umanjivanju zarada u različitim periodima počev od maja 2009.

165. Osim toga, Sud konstatira da je bilo i drugih informacija na koje su se pozvali podnosioci predstavke ili koje su na drugi način dostavljene domaćim sudovima i drugim organima, kao što je pismo Danskog vijeća za izbjeglice (vidjeti paragraf 11 gore), informacije sadržane u dopisima koje je AMC slao organima za provođenje zakona (vidjeti paragraf 37 gore), izjava koju je predstavnik AMC-a dala kao svjedokinja pred Apelacionim sudom u Bakuu (vidjeti paragraf 31 gore) i informacije sadržane u zahtjevima za pružanje pravne pomoći Tužilaštva Bosne i Hercegovine (vidjeti paragrafe

43-44 gore). Sve navedeno pruža informacije koje potkrepljuju pritužbe radnika koji su navodno bili u istoj ili sličnoj situaciji kao podnosioci predstavke u istom vremenskom periodu. Što se tiče argumenta Države o tome da se vremenski period koji se spominje u pismu Danskog vijeća za izbjeglice i datum kada su posljednji Serbazovi radnici napustili Azerbejdžan ne poklapaju, Sud, razmotrivši ostale informacije i dokumente iz spisa predmeta (vidjeti paragrafe 6, 26(ii) i 114 gore), konstatira da su različiti izvori dali različite ili neprecizne informacije u pogledu datuma odlaska posljednjih radnika i da, stoga, vremenski period spomenut u pismu nije nužno nesaglasan sa tom informacijom.

166. Sud smatra da su spomenuti navodi u vezi s fizičkim i drugim vrstama kažnjavanja, zadržavanjem dokumenata i ograničavanjem slobode kretanja koja je pravdana opasnošću od mogućeg hapšenja podnosioca predstavke od strane lokalne policije zbog njihovog neregularnog boravka u Azerbejdžanu (bez radne i boravišne dozvole) ukazivali na moguću fizičku i psihičku prinudu i rad iznuđen pod prijetnjom kazne. Osim toga, navodi u vezi s neisplaćivanjem zarada i „novčanim kaznama“ u vidu odbitaka od zarade, uz činjenicu da nisu imali radne i boravišne dozvole, govorili su o mogućoj situaciji posebno teškog položaja podnosioca predstavke kao iregularnih migranata bez sredstava.

167. Osim toga, čak i ako se pretpostavi da su se u vrijeme zapošljavanja podnosioci predstavke dobrovoljno ponudili da rade i u dobroj namjeri vjerovali da će primiti zaradu, gore spomenuti navodi ukazuju na to da se situacija možda kasnije promijenila usljed ponašanja poslodavca. S tim u vezi, Sud ponavlja da kada poslodavac zloupotrijebi svoja ovlaštenja ili zloupotrijebi težak položaj svojih radnika da bi ih iskorištavao, oni svoj rad nisu ponudili dobrovoljno. Prethodni pristanak žrtve nije dovoljan da isključi karakterizaciju rada kao prinudnog rada (uporediti *Chowdury i drugi*, gore naveden, stavovi 96-97). Sud također uzima u obzir navode u vezi s prinudnim prekomjerno dugim radnim smjenama, neodgovarajućom ishranom i zdravstvenom zaštitom, kao i opću sliku atmosfere prinude i zastrašivanja u Serbazuu. Smatra da svi prethodni navodi, uzeti zajedno, predstavljaju dokazivu tvrdnju da su podnosioci predstavke bili podvrgnuti radu ili uslugama koje su od njih iznuđene pod prijetnjom kazne i za koje se nisu dobrovoljno ponudili. Postojala je, stoga, dokaziva tvrdnja o „prinudnom ili obaveznom radu“ u smislu člana 4, stav 2. Konvencije.

168. Što se tiče pitanja da li je riječ o trgovini ljudima, Sud ponavlja da, da bi se to pitanje otvorilo, moraju biti prisutni svi sastavni elementi trgovine ljudima (radnja, način, svrha) (vidjeti paragraf 155 gore). Što se tiče „radnje“,

činjenica da su podnosioci predstavke bili vrbovani u Bosni i Hercegovini, da su u grupama dovedeni u Azerbejdžan od strane privatne kompanije, i da su kolektivno smješteni u za to određenom smještaju, koji navodno nisu mogli napustiti bez dozvole poslodavca, može se smatrati „vrbovanjem, prevozom, prebacivanjem, skrivanjem ili primanjem lica“. Što se tiče „sredstva“, informacije u ASTRA-inom Izvještaju u vezi s okolnostima vrbovanja, naročito nepostojanje primjerenih ugovora o radu (koji su zamijenjeni upitnicima potpisivanim u jednom primjerku koji je zadržao poslodavac) i obećanja više zarade u odnosu na stvarno isplaćenu, otkrivaju navodnu situaciju koja može biti izjednačena s vrbovanjem kroz upotrebu prevare ili obmane. Što se tiče „svrhe“, zaključak iz paragrafa 167 gore otkriva i potencijalnu svrhu iskorištavanja u formi prinudnog rada.

169. Razmotrivši navedeno, Sud nalazi da su, u svojim podnescima pred domaćim sudovima i Sudom, podnosioci predstavke pokazali da postoji „dokaziva tvrdnja“ da su bili podvrgnuti prekograničnoj trgovini ljudima i prinudnom ili obaveznom radu na teritoriji Azerbejdžana od strane, između ostalog, nekih navodnih počinitelja koji su imali prebivalište u Azerbejdžanu. Sud će blagovremeno u nastavku dalje ocijeniti da li su podnosioci predstavke iskoristili odgovarajuće domaće mogućnosti za pravno zadovoljenje i da li se može smatrati da su, između ostalog, relevantni organi za provođenje zakona bili „dovoljno obaviješteni“ o njihovoj dokazivoj tvrdnji.

170. Iz gore navedenih razloga, član 4, stav 2. jeste primjenjiv.

3. Iscrpljivanje domaćih pravnih lijekova

171. Država je dalje tvrdila da podnosioci predstavke nisu iscrpli domaće pravne lijekove jer nisu podnijeli krivičnu prijavu u vezi sa svojim navodima u pogledu prinudnog ili obaveznog rada i trgovine ljudima, i zato što nisu podnijeli imovinskopravni zahtjev u parničnom postupku protiv pravog optuženog. Država je posebno tvrdila da su prinudni ili obavezni rad i trgovina ljudima pojave koje se ne mogu suzbiti samo kroz tužbu u parničnom postupku, te je za njihovo suzbijanje potrebna krivična sankcija. Uprkos tome što su ova krivična djela kažnjiva po relevantnim odredbama Krivičnog zakona, podnosioci predstavke nisu svoje pritužbe iznijeli pred tužilačkim organima. Što se tiče parnične komponente njihovih pritužbi u vezi s navodnom materijalnom štetom, tužba u parničnom postupku koju su podnosioci predstavke pokrenuli usmjerena je protiv pogrešnog tuženog, Serbaza, dok je, kako su domaći sudovi ustanovili, njih zaposlila kompanija Acora. Uprkos ovom zaključku, podnosioci predstavke nisu podnijeli nikakvu tužbu u parničnom postupku protiv kompanije Acora, bilo u

Azerbejdžanu ili na nekom drugom mjestu. Konačno, podnosioci predstavke nikada pred nacionalnim vlastima nisu uložili pritužbu u vezi s navodnim propustom tužene Države da se povinuje svojim pozitivnim obavezama po članu 4, stav 2. Konvencije.

172. Podnosioci predstavke tvrdili su da je tužba u parničnom postupku bila „dovoljan pravni mehanizam“ za pravno zadovoljenje njihovih pritužbi. Također su napomenuli da su, posebno prema članu 265.4. ZKP-q, parnični sudovi bili u obavezi da obavijeste tužilačke organe ako, nakon što ispituju tužbu u parničnom postupku, ustanove da u radnjama stranaka u sporu ili drugih lica postoje elementi krivičnog djela. Međutim, domaći sudovi nisu primijenili ove mjere uprkos ozbiljnosti navoda podnosilaca predstavke. Konačno, podnosioci predstavke tvrdili su da su domaći organi „bili dobro upoznati“ sa sadržinom njihovih navoda, ali nisu proveli odgovarajuću istragu.

173. Treća strana, Vlada Bosne i Hercegovine, tvrdila je da su, u okolnostima slučaja, podnosioci predstavke i direktno i indirektno isticali svoje pritužbe pred domaćim vlastima, dajući im priliku da isprave sve navodne povrede. Naročito, u svojoj tužbi u parničnom postupku, podnosioci predstavke požalili su se na navodno zadržavanje njihovih pasoša, ograničavanje njihove slobode kretanja od strane poslodavca, neisplaćivanje zarada, fizičko kažnjavanje, loše uvjete rada i tako dalje. Čini se da treća strana sugerira da, u kontekstu međunarodnih obaveza tužene Države u pogledu prevencije trgovine ljudima i prinudnog rada, kao i u pogledu odgovarajućih regulatornih mjera i imigracionih pravila koja se primjenjuju na preduzeća koja se mogu koristiti kao „paravan za krijumčarenje ljudi“, domaći parnični sudovi u ovom predmetu nisu na odgovarajući način istražili gore spomenute navode podnosilaca predstavke.

174. Osim toga, treća strana je navela da je AMC obavijestio i Ministarstvo unutrašnjih poslova i Državno tužilaštvo o pritužbama podnosilaca predstavke u kojima se tvrdilo da su oni podvrgnuti prinudnom radu i trgovini ljudima i tražilo se pokretanje krivične istrage u tom smislu. AMC je zatim osporio neaktivnost organa za provođenje zakona pred domaćim sudovima. Konačno, azerbejdžanske vlasti bile su obaviještene o pritužbama podnosilaca predstavke i drugih radnika u vezi sa situacijom u Serbazu putem zahtjeva za pružanje uzajamne pravne pomoći koji je uputilo Tužilaštvo Bosne i Hercegovine u aprilu 2010. Prema trećoj strani, u takvim okolnostima, vlastima je u dovoljnoj mjeri skrenuta pažnja na ovo pitanje i oni su morali provesti istragu na vlastitu inicijativu, a ne da prepuste žrtvama da podnesu formalnu krivičnu prijavu.

175. Sud ponavlja da je, u načelu, krivična prijava adekvatan pravni lijek za pritužbe na postupanje koje je u suprotnosti s članom 4. (vidjeti *L.E. protiv Grčke*, br. 71545/12, stav 56, 21. januar 2016; vidjeti i paragrafe 185-187 dolje). U ovom predmetu, Sud smatra da pitanje iscrpljivanja domaćih pravnih lijekova kako tvrde stranke treba spojiti sa meritumom, pošto je tijesno povezano sa materijom pritužbi podnosilaca predstavke u vezi s navodnim propustom tužene Države da se povinuje svojim pozitivnim obavezama.

4. Zaključak u vezi s prihvatljivošću

176. Sud smatra da ova pritužba nije očigledno neosnovana, niti je neprihvatljiva po nekom drugom osnovu navedenom u članu 35. Konvencije. Stoga se mora proglasiti prihvatljivom.

B. Meritum

1. Podnesci stranaka

(a) Podnosioci predstavke

177. Podnosioci predstavke ponovili su svoje pritužbe (vidjeti paragrafe 126 i 137 gore). Oni su te pritužbe dalje obrazložili, tvrdeći da domaći sudovi nisu obavijestili tužilačke organe o elementima krivičnog djela koje su mogli da primijete u njihovoj tužbi u parničnom postupku, te da vlasti generalno nisu ispunile svoje pozitivne obaveze iz člana 4. Konvencije, uključujući obavezu da efektivno kazne i krivično gone svaku radnju koja predstavlja postupanje u suprotnosti s tim članom (vidjeti paragrafe 129 i 179 gore).

(b) Država

178. Podnesci Države bili su suštinski ograničeni na prigovore u vezi s obimom predmeta i prihvatljivošću pritužbi na način sažeto prikazan u prethodnom tekstu.

2. Komentari treće strane

179. Vlada Bosne i Hercegovine, koja je intervenirala prema članu 36, stav 1. Konvencije, navela je da, čak i ako bi se prihvatilo da je zakonodavni okvir koji je bio na snazi u tuženoj Državi bio u skladu sa zahtjevima iz člana 4. Konvencije, taj zakonodavni okvir nije bio efektivno primijenjen u praksi. Sama činjenica da su radnici radili na izgradnji javnih zgrada za potrebe Države, dok su u zemlji boravili na osnovu turističkih viza, postavlja pitanje efektivnosti zakonodavnog okvira koji uređuje položaj stranih radnika. Osim

toga, domaće vlasti nisu preduzele nikakve konkretne korake da istraže relevantne navode, iako su o njima bili obaviješteni iz više izvora, uključujući međunarodne organizacije i američki State Department. Uz to, domaći parnični sudovi koji su ispitivali tužbu podnosilaca predstavke nisu zaštitili imovinskopravne interese koji proizlaze iz njihovog legitimnog očekivanja da dobiju zarade, i donijeli su neobrazložene odluke ignorirajući činjenice u vezi s prinudnim radom i realnost situacije. Treća strana smatrala je da jedan od razloga za takav ishod može biti kvalitet domaćeg zakonodavstva u oblasti turizma, radnika migranata i radnih prava, čije su odredbe široke i neprecizne.

3. Ocjena suda

(a) Opća načela

180. Sud ponavlja da se, na osnovu člana 4. Konvencije, Država može smatrati odgovornom ne samo za direktne radnje, već i za propuštanje da efektivno zaštiti žrtve ropstva, služenja ili prinudnog i obaveznog rada na temelju svoje pozitivne obaveze (vidjeti *C.N. i V. protiv Francuske*, citirano gore, stav 69, uz ostale pobrojane reference).

181. Predmeti koji se odnose na trgovinu ljudima na osnovu člana 4. obično uključuju pitanje pozitivnih obaveza država prema Konvenciji. Zaista, podnosioci predstavke u tim predmetima obično su žrtve trgovine ljudima ili postupanja povezanog s trgovinom ljudima od strane neke druge privatne stranke, čije djelovanje ne može dovesti do direktne odgovornosti Države (vidjeti *J. i drugi protiv Austrije*, br. 58216/12, stavovi 108-09, 17. januar 2017, i *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stav 304).

182. Opći okvir pozitivnih obaveza iz člana 4. uključuje: (1) dužnost uspostavljanja zakonodavnog i upravnog okvira za zabranu i kažnjavanje trgovine ljudima; (2) dužnost, u određenim okolnostima, preduzimanja operativnih mjera za zaštitu žrtava ili mogućih žrtava trgovine ljudima; i (3) procesnu obavezu provođenja istrage situacija moguće trgovine ljudima. Općenito, prva dva aspekta pozitivnih obaveza mogu se označiti kao materijalni, dok treći aspekt označava (pozitivnu) procesnu obavezu država (vidjeti *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stav 306).

(i) Materijalni aspekti pozitivnih obaveza

183. Kako bi ispunile svoju pozitivnu obavezu da kazne i efektivno krivično gone praksu o kojoj je riječ u članu 4. Konvencije, države članice u obavezi su da uspostave zakonodavni i upravni okvir koji zabranjuje i kažnjava prinudni ili obavezni rad, služenje i ropstvo (vidjeti *Chowdury i*

drugi, gore naveden, stav 105). Stoga, da bi se utvrdilo postoji li povreda člana 4, mora se uzeti u obzir relevantan zakonodavni ili regulatorni okvir koji je na snazi (vidjeti *Rantsev*, gore naveden, stav 284; *C.N. i V. protiv Francuske*, gore naveden, stav 105; i *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stav 305).

184. Kao i članovi 2. i 3. Konvencije, tako i član 4. može u određenim okolnostima nalogati da država preduzme operativne mjere zaštite žrtava ili mogućih žrtava od postupanja koje predstavlja povredu člana 4. Da bi u okolnostima nekog predmeta nastupila pozitivna obaveza u pogledu preduzimanja operativnih mjera, mora se dokazati da su državni organi bili svjesni ili da su trebali biti svjesni da je identificirana osoba bila ili da jeste u stvarnoj i neposrednoj opasnosti od toga da bude podvrgnuta takvom postupanju. Kada se to dogodi, ako vlasti ne preduzmu odgovarajuće mjere u okviru svojih ovlaštenja da izvedu osobu iz te rizične situacije, na djelu je povreda člana 4. Konvencije. Imajući u vidu teškoće koje sobom nosi obavljanje policijskog rada u savremenim društvima, kao i operativne odluke koje se moraju donositi u smislu prioriteta i resursa, obaveza u pogledu preduzimanja operativnih mjera mora se, međutim, tumačiti na način koji vlastima ne nameće neostvariv i nesrazmjern teret (vidjeti *C.N. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 4239/08, stavovi 67-68, 13. novembar 2012).

(ii) *Pozitivna procesna obaveza*

185. Kao i članovi 2. i 3, tako i član 4. sadrži procesnu obavezu da se provede istraga tamo gdje postoji uvjerljiva sumnja da su prava pojedinca prema ovom članu povrijeđena (vidjeti *C.N. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, gore naveden, stav 69, i *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stavovi 324-25). Procesna obaveza na osnovu člana 4. Konvencije, kao element šireg pojma pozitivnih obaveza, suštinski se odnosi na dužnost domaćih vlasti da u praksi primijene relevantne krivičnopravne mehanizme uspostavljene za zabranu i kažnjavanje postupanja protivnih toj odredbi. To podrazumijeva zahtjeve provođenja efektivne istrage navoda o postupanju koje je u suprotnosti s članom 4. Konvencije. Na procesnoj obavezi prema dopunjujućim načelima članova 2. i 3. zasniva se konkretna sadržina procesne obaveze iz člana 4. Konvencije (vidjeti *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stavovi 308-11).

186. Iako se opći opseg pozitivnih obaveza države može razlikovati između predmeta u kojima je postupanje u suprotnosti s Konvencijom izazvano djelovanjem predstavnika države i predmeta u kojima su nasilje počinile privatne osobe, procesne pretpostavke su slične (*ibid.*, stav 312).

187. Te procesne pretpostavke prvenstveno se odnose na obavezu vlasti da pokrenu i provedu efektivnu istragu. Kao što je objašnjeno u sudskoj praksi Suda, to znači pokretanje i provođenje istrage koja može dovesti do utvrđivanja činjenica i utvrđivanja identiteta i – prema potrebi – kažnjavanja odgovornih osoba (*ibid.*, stav 313, i *Rantsev*, gore naveden, stav 288). Vlasti su dužne da postupaju na vlastitu inicijativu nakon što im se skrene pažnja na dato pitanje. Naročito, ne mogu prepustiti inicijativu žrtvi da preuzme odgovornost za pokretanje bilo kakvih istražnih postupaka (vidjeti *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stav 314). Da bi istraga bila efikasna, mora biti nezavisna od onih koji su uključeni u predmetne događaje. Uvjet ažurnosti i razumne brzine prisutan je kod svih slučajeva, ali gdje postoji mogućnost da se osoba udalji iz štetne situacije, istraga se mora provesti kao pitanje prioriteta. Žrtva ili član porodice žrtve moraju biti uključeni u postupak u mjeri koja je neophodna za zaštitu njihovih legitimnih interesa (*Rantsev*, gore naveden, stav 288; *L.E. protiv Grčke*, gore naveden, stav 68; i *C.N. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, gore naveden, stav 69).

188. Procesna obaveza zahtjev je koji se odnosi na sredstva, a ne na rezultate. Ne postoji apsolutno pravo na krivično gonjenje ili osudu neke određene osobe u slučajevima kada nije došlo do kažnjivih propusta prilikom nastojanja da se utvrdi odgovornost počinitelaca krivičnih djela. Stoga, činjenica da je istraga okončana bez konkretnih rezultata ili samo s ograničenim rezultatima ne ukazuje ni na kakve nedostatke kao takve. Štaviše, procesna obaveza ne smije se tumačiti tako da vlastima nameće nemoguć ili nesrazmjern teret. Ipak, vlasti moraju preduzeti sve razumne korake kako bi prikupile dokaze i razjasnile okolnosti predmeta. Naročito, zaključci u istrazi moraju se zasnivati na temeljnoj, objektivnoj i nepristrasnoj analizi svih relevantnih elemenata. Ako se ne prati neki očigledan smjer istrage, značajno se umanjuje mogućnost da se u istrazi utvrde okolnosti predmeta i identitet odgovornih. Što se tiče stepena kontrole koji Sud treba primijeniti u tom pogledu, važno je naglasiti da, iako je Sud prepoznao da mora biti oprezan kad preuzima ulogu prvostepenog suda koji utvrđuje činjenice kada je to neizbježno zbog okolnosti određenog predmeta, on mora provesti „posebno temeljnu provjeru“ čak i ako su određeni domaći postupci i istrage već provedeni (vidjeti *S.M. protiv Hrvatske*, gore naveden, stavovi 315-17, uz ostale pobrojane reference).

189. Poštovanje procesne obaveze mora se ocjenjivati na osnovu nekoliko suštinskih parametara. Ti elementi međusobno su povezani i nijedan od njih, uzet ponaosob, nije sam po sebi cilj. Riječ je o kriterijima koji zajedno omogućavaju ocjenjivanje stepena efektivnosti istrage. Mogući nedostaci u relevantnom postupku i procesu odlučivanja moraju predstavljati značajne

nedostatke kako bi se otvorilo pitanje na osnovu člana 4. Drugim riječima, Sud se ne bavi navodima o pogreškama ili izolovanim propustima, već samo značajnim nedostacima u postupku i relevantnom procesu odlučivanja, odnosno nedostacima koji mogu narušiti mogućnost da se istragom utvrde sve okolnosti nekog predmeta ili odgovorna osoba (*ibid.*, stavovi 319-20, uz ostale pobrojane reference).

190. Osim toga, i općenito govoreći, Sud smatra da je kod ovakvih stvari obaveza provođenja efektivne istrage obavezujuća za organe provođenja zakona i pravosudne organe. Kada ovi organi ustanove da je poslodavac pribjegao trgovini ljudima i prinudnom radu, dužni su da shodno postupe, svako u okviru svojih ovlaštenja, u skladu s relevantnim krivičnopравnim odredbama (vidjeti *Chowdury i drugi*, gore naveden, stav 116).

191. Sud ponavlja da je trgovina ljudima problem koji često nije ograničen na domaći teren. Kada se nekom osobom trguje iz jedne države u drugu, krivična djela trgovine ljudima mogu se dogoditi u državi porijekla, državi tranzita i državi destinacije. Relevantni dokazi i svjedoci mogu se nalaziti u svim ovim državama. Iako Palermo protokol ništa ne kaže po pitanju nadležnosti, Konvencija za borbu protiv trgovine ljudima izričito zahtijeva da svaka država članica ustanovi nadležnost za svako djelo trgovine ljudima učinjeno na njenoj teritoriji. Po mišljenju Suda, to je jedini logičan pristup u svjetlu opće obaveze svih država na osnovu člana 4. Konvencije da provedu istragu svih navodnih krivičnih djela trgovine ljudima. Osim obaveze da provede domaću istragu u vezi s događajima koji su se odigrali na njenoj teritoriji, država članica također je dužna da u prekograničnim slučajevima efektivno saraduje sa relevantnim vlastima druge države koji se bave istragom događaja koji su se odigrali van njene teritorije (vidjeti *Rantsev*, gore naveden, stav 289).

(b) Primjena prethodnih načela na ovaj predmet

192. Na početku, razmotrivši relevantne odredbe domaćeg krivičnog prava i relevantne međunarodne sporazume koje je Azerbejdžan ratificirao (vidjeti paragrafe 71-72 i 96-99 gore), kao i druge relevantne domaće zakonodavne i regulatorne okvire (vidjeti naročito paragrafe 79-95 gore), Sud konstatira da je u relevantno vrijeme domaći pravni sistem imao ustanovljene krivičnopравne mehanizme za zaštitu lica od trgovine ljudima i prinudnog rada, kao i izvjestan zakonodavni okvir koji uređuje oblast preduzeća koja se potencijalno mogu iskoristiti kao paravan za trgovinu ljudima, te imigracione propise koji su osnovano mogli biti primijenjeni na relevantnu situaciju u vezi s podsticanjem, omogućavanjem ili toleriranjem trgovine ljudima. Međutim, Sud nije morao dodatno ispitivati domaći pravni okvir pošto se podnosioci

predstavke nisu konkretno požalili u tom smislu. Kako je prethodno konstatirano, njihova pritužba više je procesne prirode i tiče se nepostojanja odgovarajućeg odgovora domaćih vlasti na njihove navode da su bili podvrgnuti prinudnom ili obaveznom radu i trgovini ljudima (vidjeti paragrafe 132-134 gore). Sud će stoga ograničiti svoju ocjenu na ovaj procesni aspekt pozitivnih obaveza države.

(i) Da li je u ovom predmetu postojala pozitivna obaveza da se provede istraga

193. Kako je sud prethodno utvrdio, ukupnost činjenica i podnesaka podnositelaca predstavke u vezi s njihovom iregularnom situacijom i uvjetima rada i života, uključujući one iznesene u domaćim parničnim postupcima, čini „dokazivu tvrdnju“ o postupanju u suprotnosti s članom 4. Konvencije (vidjeti paragraf 169 gore).

194. Osim toga, Sud smatra, iz razloga navedenih u nastavku, da su, u posebnim okolnostima ovog predmeta, relevantne državne vlasti, posebno one nadležne za primjenu krivičnihopravnih mehanizama zaštite, bile „dovoljno obaviještene“ o problemu (to jest, „dokazivoj tvrdnji“ podnositelaca predstavke), te da je stoga u ovom predmetu nastupila obaveza provođenja istrage, iako sami podnosioci predstavke nisu uložili formalnu krivičnu žalbu.

195. Posebno, vlasti Azerbejdžana znale su za izvještaj ECRI-ja iz 2011, čiji zaključci su kasnije razvijeni u GRETA-inom Izvještaju (vidjeti paragrafe 118-119 gore), prema kojem su mnogi poslodavci koji zapošljavaju radnike migrante u Azerbejdžanu, uključujući građevinski sektor, pribjegavali nelegalnim praksama zapošljavanja, a kao posljedica toga, protivzakonito zaposleni migranti često su se nalazili u ranjivom položaju po pitanju ozbiljnih zloupotreba. Zatim, u kasnijem GRETA-inom Izvještaju navedeno je da su zvaničnici organa za provođenje zakona u Azerbejdžanu navodno skloni da potencijalne slučajeve trgovine ljudima u svrhu radne eksploatacije vide samo kao sporove između radnika i poslodavca, kao i da se, kako se čini, ne pravi razlika između slučajeva trgovine ljudima u cilju radne eksploatacije i sporova u vezi sa zaradama i ostalim aspektima uvjeta rada. Po mišljenju Suda, iako daleko od toga da je odlučujući, opći kontekst opisan u ovim izvještajima od značaja je za ocjenu činjenica ovog predmeta.

196. Sud nadalje konstatira da je, prema dokumentima koje je dostavila treća strana, AMC poslao dva dopisa, Ministarstvu unutrašnjih poslova 22. oktobra 2009. i Državnom tužilaštvu neodređenog kasnijeg datuma, u kojima je iznio pritužbe u vezi sa situacijom u Serbazu, tvrdeći da je neophodno provesti krivičnopravnu istragu trgovine ljudima. Osim toga, prema izjavi predstavnice AMC-a koju je kao svjedokinja dala kasnijeg datuma pred

Apelacionim sudom u Bakuu, u parničnom postupku koji su pokrenuli podnosioci predstavke, ona je pisala Državnom tužilaštvu u ime 272 radnika Serbaza (vidjeti paragraf 31 gore). Također se čini da je AMC osporio neaktivnost organa za provođenje zakona pred domaćim sudovima, a njihove žalbe po ovom pitanju stigle su do Vrhovnog suda. Tužena Država nije eksplicitno osporila istinitost podnesaka treće strane u vezi sa spomenutim dopisima, pritužbom na rad suda i povezanim postupcima.

197. Nakon toga, u aprilu 2010, pa opet 2011. i 2012, Tužilaštvo Bosne i Hercegovine obratilo se organima za provođenje zakona Azerbejdžana sa zahtjevima za pružanje pravne pomoći, u kojima je opisalo iznesene navode u vezi sa situacijom u Serbazu, a koja se odigrala na teritoriji Azerbejdžana (vidjeti paragrafe 43-59 gore).

198. S tim u vezi, Sud konstatira da, u kontekstu pozitivnih obaveza iz člana 3. Konvencije, koje su slične onima u članu 4. Konvencije, dovoljno detaljne informacije sadržane u međudržavnom zahtjevu za pružanje međusobne pravne pomoći u vezi s navodnim teškim krivičnim djelima koja su možda počinjena na teritoriji države koja prima zahtjev mogu predstavljati „dokazivu tvrdnju“ iznesenu pred vlasti te države, aktivirajući njihovu dužnost da dalje istraže te optužbe (vidjeti *X i drugi protiv Bugarske* [VV], br. 22457/16, stavovi 200-01, 2. februar 2021).

199. Konačno, u njihovoj tužbi u parničnom postupku koja je podnesena u julu 2010, podnosioci predstavke također su dali opis relevantnih činjenica i razloga zašto su smatrali da su žrtve prinudnog rada.

200. Razmotrivši prethodno navedeno, Sud nalazi da su domaće vlasti dovoljno i u više navrata na različite načine bile obaviještene o „dokazivoj tvrdnji“ podnosioca predstavke, uključujući AMC-ove dopise organima za provođenje zakona, zahtjeve za pružanje međusobne pravne pomoći koje je organima za provođenje zakona uputilo Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, i tužbu u parničnom postupku koju su pokrenuli podnosioci predstavke pred domaćim sudovima, a koji su bili dužni da o tome obavijeste organe za provođenje zakona u posebnim okolnostima ovog predmeta. Pošto su vlasti bile „dovoljno obaviještene“ o ovim navodima, koji predstavljaju dokazive tvrdnje, bile su dužne da postupe na vlastitu inicijativu, odnosno da pokrenu i provedu efektivnu istragu, iako sami podnosioci predstavke nisu podnijeli formalnu krivičnu prijavu.

(ii) Da li je bilo ikakve efektivne istrage

201. Sud konstatira da od Države nisu dobijene nikakve informacije i komentari u vezi s istragom koju su vodili domaći organi za provođenje zakona. Čak i nakon što je treća strana dostavila dokumente koji dokazuju da domaćim organima za provođenje zakona jesu bile podnesene pritužbe, kao i dokumente u vezi s prepiskom između vlasti Bosne i Hercegovine i Azerbejdžana nakon upućivanja zahtjeva za pružanje međusobne pravne pomoći, tužena Država, u svojim komentarima na podneske treće strane, nije dostavila nikakvu informaciju o provedenoj domaćoj. U tom smislu, Država nije dokazala da je provedena efektivna istraga.

202. Radi potpunosti, Sud će ipak razmotriti dokumente koje je predočila treća strana, ostale materijale u spisu predmeta i relevantne međunarodne izvještaje da bi utvrdio da li je bilo efektivne istrage. Međutim, napominje da se činjenične informacije koje su različiti izvori dali u ovom smislu razlikuju i ponekad su protivrječne.

203. Konkretno, u dopisu Odjeljenja za suzbijanje trgovine ljudima od 17. decembra 2000, koji je razmatrao prvostepeni sud u parničnom postupku, navodi se da nije bilo moguće istražiti pritužbe u vezi sa Serbazom jer su svi radnici napustili zemlju do 26. novembra 2009. Sadržina tog dopisa ukazuje na to da nikakva istraga nije pokrenuta.

204. Međutim, u svojim izjavama GRETA-i, azerbejdžanske vlasti dale su informaciju, koja se čini protivrječnom u odnosu na sadržinu gore spomenutog dopisa, da je Odjeljenje za suzbijanje trgovine ljudima „obavilo razgovore sa značajnim brojem predmetnih radnika“, ali nije moglo da prepozna nijedan indikator trgovine ljudima i prinudnog rada i da „je slučaj zatvoren“ 27. aprila 2011. u skladu s članom 39.1.1. ZKP-a (vidjeti paragraf 118 gore). Iz prethodne informacije proizlazi da krivična istraga nije pokrenuta zbog „odsustva kriminalnog događaja“.

205. Detaljnije informacije dostavljene su u dopisu Odjeljenja za suzbijanje trgovine ljudima od 18. novembra 2010. koji je proslijeđen vlastima Bosne i Hercegovine kao odgovor na njihov prvi zahtjev za pružanje pravne pomoći (vidjeti paragrafe 46-54 gore). Čini se da sadržina dopisa protivrječi dopisu samog Odjeljenja za suzbijanje trgovine ljudima od 17. decembra 2009. U ovom drugom dopisu se kaže da je Odjeljenje „ispitalo“ zahtjeve u vezi s radnicima Serbaza. U dopisu je uglavnom dat vrlo uopćen sažetak Serbazovih aktivnosti i uvjeta života i rada radnika. Napominje se da je ispitano nekoliko radnika koji su porekli navode o prinudnom radu ili trgovini ljudima, i suštinski se kaže da je cjelokupan problem bio ograničen

na neka kršenja disciplinskih pravila od strane nekoliko radnika, zbog kojih su neki od njih vraćeni kućama.

206. Iz spomenutog dopisa ne proizlazi da je Odjeljenje za suzbijanje trgovine ljudima pokrenulo neku istragu ili preliminarnu istragu ili da su preduzeti neki efektivni istražni koraci. Što se tiče radnika koji su ispitivani, oni su u dopisu ostali neimenovani i nije rečeno kada i koliko njih je ispitano. Ne čini se da je ijedna potencijalna žrtva, uključujući podnosioc predstave, bila obaviještena o „ispitivanju“ koje je provelo Odjeljenje za suzbijanje trgovine ljudima. Nema informacija o nekom pokušaju da se identificiraju i ispitaju potencijalne ili već identificirane žrtve, uključujući podnosioc predstave. Sud konstatira da, pošto je Odjeljenje za suzbijanje trgovine ljudima znalo da je mnogo navodnih žrtava vraćeno nazad u Bosnu i Hercegovinu i da je bilo obaviješteno o krivičnom postupku koji je pokrenut u Bosni i Hercegovini, ono je moglo da uputi formalan zahtjev za pružanje međusobne pravne pomoći vlastima te zemlje na osnovu Konvencije za pružanje međusobne pravne pomoći, zahtijevajući od njih da identificiraju i ispitaju te potencijalne žrtve i dostave kopije njihovih izjava azerbejdžanskim organima za provođenje zakona.

207. Osim toga, nije pokazano da su učinjeni bilo kakvi pokušaji da se identificiraju i ispitaju optužene osobe koje su državljani Azerbejdžana ili imaju prebivalište u Azerbejdžanu. Uprkos preciznim zahtjevima koje su u tom smislu uputile vlasti Bosne i Hercegovine, čini se da nisu preduzeti nikakvi koraci da se utvrdi identitet osobe pod imenom S. Slično tome, nema informacija o koracima koji su preduzeti u cilju utvrđivanja identiteta najmanje dva državljana Azerbejdžana koji se spominju u ASTRA-inom izvještaju (vidjeti paragraf 104 gore).

208. U cjelini, iz podnesaka stranaka ili iz drugih materijala u spisu predmeta ne proizlazi da je vođena efektivna krivična istraga u vezi s navodima podnosilaca predstave o prinudnom radu i trgovini ljudima.

(iii) Zaključak

209. Razmotrivši činjenicu da nije bilo efektivne istrage, iako su domaće vlasti bili dovoljno obaviještene o ovoj stvari, Sud odbacuje prigovor Države u vezi s iscrpljivanjem domaćih pravnih lijekova i zaključuje da tužena Država nije ispunila svoju procesnu obavezu da pokrene i provede efektivnu istragu u pogledu pritužbi podnosilaca predstave u vezi s navodnim prinudnim radom i trgovinom ljudima.

210. Prema tome, nastupila je povreda člana 4, stav 2, Konvencije prema njegovom procesnom aspektu.

III. PRIMJENA ČLANA 41. KONVENCIJE

211. Član 41. Konvencije glasi kako slijedi:

Kad Sud utvrdi prekršaj Konvencije ili protokola uz nju, a unutrašnje pravo Visoke strane ugovornice u pitanju omogućava samo djelimičnu odštetu, Sud će, ako je to potrebno, pružiti pravično zadovoljenje oštećenoj strani.

A. Šteta

212. Svaki podnosilac predstavke potraživao je 10.000 azerbejdžanskih manata (AZN) na ime materijalne štete, navodeći da svakom od njih nije isplaćen ovaj iznos u zaradama. Svaki podnosilac predstavke također je potraživao 10.000 eura (EUR) na ime nematerijalne štete.

213. Država je tvrdila da podnosioci predstavke nisu dostavili nikakav dokaz u prilog svojih potraživanja na ime materijalne štete i smatrala je da ih treba odbaciti. Što se tiče potraživanja na ime nematerijalne štete, Država je smatrala da su oni prekomjerni.

214. Po Pravilu 60. Poslovnika suda, svako potraživanje po osnovu pravičnog zadovoljenja mora biti specifikovano i dostavljeno u pisanoj formi, zajedno sa relevantnim dokumentima ili vaučerima koji ga potkrepljuju, a u suprotnom Vijeće može potraživanje odbaciti u cjelini ili djelimično.

215. Imajući u vidu okolnosti ovog predmeta, Sud smatra da podnosioci predstavke možda nisu bili u posjedu dokumenata koji bi potkrijepili njihova potraživanja po osnovu materijalne štete. Međutim, od njih se moglo očekivati da daju detaljnija objašnjenja u pogledu iznosa zarade koji je svaki od njih prvobitno ugovorio s poslodavcem, kao i koji dio te ugovorene zarade nije isplaćen u svakoj pojedinačnoj situaciji. Međutim, takve detaljne informacije nisu dostavljene. Uz to, Sud konstatira da se u načelu zahtjevi po osnovu materijalne štete podnose na bazi preciznog obračuna (vidjeti *Shukurov protiv Azerbejdžana*, br. 37614/11, stav 32, 27. oktobar 2016). Pred domaćim sudovima, svaki podnosilac predstavke potraživao je USD 10.000 po osnovu iste materijalne štete (iznos zarada koji svakom od njih navodno nije plaćen), dok su pred Sudom tražili isti nominalni iznos izražen u azerbejdžanskim manatima. Sud konstatira da ova potraživanja, pošto su izražena u različitim valutama, zapravo predstavljaju različite iznose, što ga vodi zaključku da, osim što nemaju nikakvu relevantnu potporu, potraživanja nisu formulirana na osnovu preciznog obračuna.

216. U takvim okolnostima, Sud nalazi da su potraživanja po osnovu materijalne štete nepotkrijepljena dokazima i moraju se odbaciti.

217. Što se tiče potraživanja po osnovu nematerijalne štete, Sud smatra da su podnosioci predstavke morali pretrpjeti nematerijalnu štetu usljed utvrđenih povreda. Izvršivši svoju procjenu na pravičnoj osnovi, Sud svakom podnosiocu predstavke dosuđuje iznos od EUR 5000 na ime nematerijalne štete, uz naknadu svakog poreza koji bi na taj iznos mogao biti zaračunat.

B. Sudski i ostali troškovi

218. Podnosioci predstavke nisu iznijeli nikakav zahtjev po osnovu sudskih i drugih troškova. Stoga Sud nije pozvan da dosudi naknadu po tom osnovu.

C. Zatezna kamata

219. Sud smatra da je primjereno da zatezna kamata bude zasnovana na najnižoj kamatnoj stopi Evropske centralne banke, kojoj treba dodati tri procentna poena.

IZ SVIH NAVEDENIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Proglašava* predstavku prihvatljivom;
2. *Utvrđuje* da je nastupila povreda člana 4, stav 2. Konvencije u njegovom procesnom aspektu;
3. *Utvrđuje*
 - (a) Da je tužena Država dužna da plati, u roku od tri mjeseca od datuma kada ova presuda postane pravosnažna u skladu sa članom 44, stav 2. Konvencije, iznos od 5000 eura (pet hiljada eura) svakom podnosiocu predstavke, uz dodatak svih такси i poreskih opterećenja koja mogu biti zaračunata na taj iznos, na ime nematerijalne štete, konvertovan u bosanskohercegovačke konvertibilne marke po kursu važećem na dan namirenja obaveze;
 - (b) Da će se do isteka gore spomenutog roka od tri mjeseca do namirenja obaveze primjenjivati zatezna kamata na gore spomenute iznose po stopi koja odgovara najnižoj kamatnoj stopi za zajmove Evropske centralne banke u periodu kašnjenja, uvećana za tri procentna poena;

PRESUDA ZOLETIĆ I OSTALI PROTIV AZERBEJDŽANA

4. *Odbacuje* ostatak zahtjeva podnosioca predstavke za pravično zadovoljenje.

Sačinjeno na engleskom jeziku i objavljeno u pismenoj formi 7. oktobra 2021. u skladu sa stavovima 2. i 3. Pravila 77 Poslovnika Suda.

Victor Soloveytchik
Sekretar

Síofra O'Leary
Predsjednica

PRILOG

Spisak podnosioca predstavke:

Br.	Ime podnosioca predstavke	Godina rođenja	Mjesto prebivališta prema podacima iz punomoćja
1.	Seudin ZOLETIĆ	1973.	Živinice
2.	Amer ALIBAŠIĆ	1987.	Živinice
3.	Sakib ARSLANOVIĆ	1973.	Živinice
4.	Hajrudin BEGIĆ	1963.	Živinice
5.	Goran ĆATIĆ	1963.	Gradiška
6.	Amir DELIBAJRIĆ	1989.	Živinice
7.	Radoslav DELIĆ	N/A	Gradiška
8.	Tihomir DUVNJAK	1962.	Gradiška
9.	Miodrag GLIŠIĆ	1966.	Gradiška
10.	Jasmin HASANOVIĆ	1988.	Živinice
11.	Ejub HODŽIĆ	1965.	Donji Vakuf
12.	Ramiz HODŽIĆ	1962.	Živinice
13.	Ismail JUKIĆ	1983.	Tuzla
14.	Muammer KAHRIĆ	1990.	Jajce-Šibenica
15.	Miodrag KAURIN	1967.	Gradiška
16.	Predrag KAURIN	1972.	Gradiška
17.	Sвето LAZIĆ	1962.	Gradiška
18.	Sabahudin MAKIĆ	1975.	Jajce
19.	Željko MATIĆ	1964.	Gradiška
20.	Bećir MUJIĆ	1961.	Sapna
21.	Fehret MUSTAFICA	1968.	Donji Vakuf
22.	Elvedin OPARDIJA	1988.	Donji Vakuf
23.	Rešid OPARDIJA	1962.	Donji Vakuf
24.	Drago PERIĆ	1951.	Gradiška
25.	Suvad POTUROVIĆ	1968.	Donji Vakuf
26.	Milorad PRERAD	1987.	Gradiška
27.	Fadil SALKANOVIĆ	1953.	Živinice
28.	Ibro ŠARIĆ	1955.	Živinice
29.	Benjamin ŠILJAK	1985.	Bugojno
30.	Ismet ŠILJAK	1958.	Bugojno

ZOLETIĆ I OSTALI PROTIV AZERBEJDŽANA PRESUDA

Br.	Ime podnosioca predstavke	Godina rođenja	Mjesto prebivališta prema podacima iz punomoćja
31.	Marco TAMINOŽIJA (ili Marko TAMINDŽIJA)	N/A	Gradiška
32.	Goran VUJATOVIĆ	1966.	Bos. Aleksandrovac
33.	Enis ZAHIROVIĆ	1989.	Živinice